

Vasi Ferenc Zoltán

ÖRDÖGH SZILVESZTER
ÉS A TEKINTET – levelei
és verseim tükrében
Napkorong-os képekkel,
hozzászólásokkal

Vasi Ferenc Zoltán

ÖRDÖGH SZILVESZTER ÉS A TEKINTET – levelei és verseim tükrében, Napkorong-os képekkel, hozzászólásokkal

Tekintet : kulturális szemle. ([Budapest](#), 1988–2008/1. sz.) HU ISSN 0238-7220

A Tekintet folyóirat az Eszperantó Magazin (1974-1976) és a Világ és Nyelv (1978-1987) utóda, a Tekintet Alapítvány adta ki. A Tekintet Alapítvány kuratóriumának tiszteletbeli elnöke [Juhász Ferenc](#) költő. Valóságos elnök: Csák Gyula, tagok: Deák Gábor, Donáth László, Kocsis András Sándor, Orbán István, Ördögh Szilveszter.

A lapot jegyezte [Ördögh Szilveszter](#). 1988-ban kéthavonta, 1989-től évente tízszer jelent meg. Ördögh Szilveszter szerkesztette haláláig, 2007-ig. Munkatársai voltak: Apáthy Tóth Sándor, Bor Ambrus, Cs. Gelencsér Ildikó, Juhász István, Kiss Anna. 1993-tól a lap újra kéthavonta jelent meg, újabb munkatársak kapcsolódtak be a szerkesztésbe, írásba: Donáth László, [Hubay Miklós](#), Orbán István.

A folyóirat esszéket, memoárokat, kritikákat, vitákat, helyzetelemzéseket, dokumentumokat közölt. Szívesen fogadta a fiatal tehetséges kezdő írók alkotásait is. A rendszerváltoztatás körüli években nagy sikere volt a lapnak, bár különleges anyagi haszonnal akkor sem dolgozhatott, mert fizetőképes kereslet hiányában a lelkes olvasók inkább a közművelődési és a tudományos könyvtárakban vették kézbe.

A folyóirat állományadatai a SZTE Egyetemi Könyvtárban: 28.1988:1-6; 29.1989:1-10; 3.1990:1-8--5.1992:1-8; 6.1993:1-6--16.2003:1-6; 17.2004:1-6; 18.2005:1-6; 19.2006:1-6; 20.2007:1,2,3,4,5; 21.2008:1.

Kiss Anna

Kiss Anna dedikál az Ünnepi Könyvhéten.
Budapest, 2010. június.

Élete

Született [1939. január 26.](#) (75 éves)
[Gyula](#),

Nemzetiség magyar

Szülei Kiss Sándor
Csősz Erzsébet

Férje Gyulay Károly (elvált)

Pályafutása

Jellemző műfaj(ok) dráma, vers

Első műve Fabábu (versek, 1971)

Irodalmi díjai [József Attila-díj](#) (1975, 1992)
[Alföld-díj](#) (1980)
[Déry Tibor-díj](#) (1993)
[Esztergom](#) és [Székesfehérvár](#)
millecentenáriumi drámapályázata,
I. díj (1998)
[Arany János-díj](#) (2002)
[A Magyar Köztársaság](#)
[Babérkoszorúja díj](#) (2008)

Kiss Anna ([Gyula](#), [1939. január 26.](#) –) kétszeres [József Attila-díjas](#) (1975, 1992) magyar költő, drámaíró, író. A [Magyar Művészeti Akadémia](#) Irodalmi Tagozatának tagja (2007).

Életpályája

Kiss Anna [1939. január 26](#)-án született [Gyulán](#) Kiss Sándor és Csősz Erzsébet házasságából. Ősei földművesek, mesteremberek voltak. 1957–1961 között a [Debreceni Orvostudományi Egyetemen](#) tanult, de tanulmányait félbeszakította. Ezután a [Szegedi Tanárképző Főiskolán](#) végzett magyar-orosz szakon 1966-ban, közben 1961–1963 között a [Hortobágyon](#) kollégiumi nevelőtanári beosztásban dolgozott. 1963–1979 között [Budapesten](#) tanított. 1975-től a [Magyar Írószövetség](#) és a [Művészeti Alap](#) tagja. 1979-től írásaiból él. 1990-1994 között a [Tekintet](#) című folyóiratot szerkesztette. 1997-től az Artisjus tagja lett. 2007 óta a [Magyar Művészeti Akadémia](#) tagja.

1992. 01. 02. KISS ANNA – TEKINTET

Budapest

Kedves Vasi Ferenc!

Ezek még amolyan útban-lévő munkák, a maga költő-volta vagy nem-költő-volta hamarosan el kell dőljön. A szerintem erős részeket ceruzával bekereteztam, mint látja, ez fenti megjegyzésem támasztja alá, hogy világosan fejezzem ki magam.

Köszönettel visszaküldöm a pakkot, s még ennél is nagyobb figyelmet kívánok magának soraihoz, a költészet kemény dolog.

Üdvözlettel Kiss Anna 1992.I.2.

1992. 07. 02. KISS ANNA – TEKINTET

Kedves Vasi Ferenc!

A helyzet a versekkel sajnos nem változott. Köszönettel visszaküldöm.

Üdvözlettel: Kiss Anna 1992. VII. 2.

1992. 10. 04. KISS ANNA – TEKINTET

Kedves Vasi Ferenc!

Sajnálom, nem tudunk közölni a munkáiból, a Babona,

amelyik egyébként már múltkor is itt volt a legjobb.

Nem tudok tanácsot adni, sokféleképpen nem jók az

írásai.

Talán az idő segít. Talán nem. Én köszönettel

visszaküldöm őket. Kiss Anna 1992. X. 4

Vasi Ferenc Zoltán: A VERSEIM ÉS ÖRDÖGH SZILVESZTER LEVELEI ELÉ

Talán Ördögh Szilveszter főszerkesztő úr is akarná.

Talán így, szinte érintetlenül -, az Ő elrendezése szerint, ahogyan közreadta a TEKINTET folyóiratban.

„Súlyos várakozással”!

Szemüveggel az orrán. Világosbarna kardigánban. Főhelyen, a szerkesztőség dohányzóasztalánál, LD cigarettát szíva, kérdezvén:

– Mi lesz magával (’emberke’)?!

Belejajgok levelezésünkbe. Sokszor nem értettem.

Kemény bírálatokat kaptam, több dicséretet is; – hosszabb postáiban kielemezte főként azokat az írásokat, melyek végtére nem jelentek meg.

Nem igazán tanultam, olybá’, észrevételeiből, rossz tanítvány vagyok, nem csupán Ővele kapcsolatban. De tudtam lelkesedni is, mikor 8 napon szinte mindig belül megérkeztek válasza.

Nem tudtam betegségéről. 2007. november 15-én, a Jutadombi per kivégzettjeinek gyásznapiján (– és mint a Rádióból kiderült, Kosáry Domokos is aznap hunyt el), kivételesen nem a 301-es parcellába, hanem a Fiumei úti Nemzeti Pantheonban sétáltam dideregve, s onnan keveredtem a 76-os trolival a Szondi utca és az Izabella út sarkára, mikor is olyan heves fájdalom járt át, azt hittem, menten ott halok, vagy kidöntöm a jármű padlatát.

Döbbsenten vettem a hírt aztán, hogy Ördögh Szilvesztertől bizony én már nem kaphatok kézhez többé se dicséretet, se dorgadalmat.

Marad a hangja emlékezete. Midőn váratlanul kerestem egyszer telefonon, a szerkesztőségen kívül, s alig volt a kártyámon, – Ő hosszasan, rögtönözve dicsérve bíralt, említve hibáimat: szójátékokkal csapom el az ötleteket, kényszeresen rövidre zárva ezzel mondanivalómat, máskor pedig dagályosan semmitmondó módon keresem a megoldást... -

És épp akkor áradt a Duna, s én álltam a Halászbástyánál, néztem a Nagy Hömpölygést, hallgattam elemző beszédét, s közben szorongtam, mi lesz, ha lefogy a számlám, és megszakad a vonal.

Akkor elkészöntem. Most újra folytatnám.

Talán át tudom már/még emelni méltón szerkesztői gondosságát/pontosságát (ahogy Agócs Sándor is érdemesítette szerkesztői munkáját –hozzáállását), s talán Ő is biccentene:

„– Na, jól van, jelenjen meg – a Maga felelősségére.”

Ezt vélem hát lejegyezni érdemesnek, röviden és tömören a versek és levelek előszavául.

Vasi Ferenc Zoltán

1999. 05. 04. ÖSZ

Tisztelt Barátom,

verseit, bizalmát köszönöm. Meg kell mondanom: mindhárom részleteiben (a kétsorosban is) érezni a tehetséget, de egyik írást sem tartom kész versnek. A Nem lesz könnyebb //? című a metaforával (delfin) akaratlanul elbizonytalanodik (élő-egyenes smaragd-adás), képzavar lesz belőle (filézett könnyeket / falni, félni, árasztani) – kár érte, mert igaz és szép bánat-fájdalom szűkül „valahol” a műben. Ugyanez érvényes a másik két versre is: nem szabadna „szürrealistán” és szójátékos „poszt-modernül” (Jó(b)-ízű Isten) bonyolítania az egyszerűt – mert közhely is keveredhet (A száj mindig szóra szomjazik... milyen titkot rajzolnak homlokomra), és így elvész, ami költészetgyanús (pl. a bevackolt hiány több, mint a bevackolt / könnyíthetetlen / emésztésű / hiány, vagy pl. víz van-e, hogy a hallgatást / öntözze, a felgyűlt port lemossa).

Javaslom: egyszerűt egyszerűen!

S ha ismét megtisztel bizalmával, újra köszönöm.

Üdvözli

Ördögh Szilveszter

Budapesten, 1999. május 4-én

1999. 07. 30. ÖSZ

Kedves Barátom,

köszönöm bizalmát. A Pásztor című versét itt-fogom abban a reményben, hogy mielőbb – talán már az idei 6-os számunkban – megjelenhet. A többit visszapostázom. Vigyázzon, ügyeljen: A megváltás előestéjén szép szavak szép és szépített játéka, ami akaratlan képzavarokat is produkál és gondolati tisztázatlanságokat görget (romantikus-szürrealisztikus felhangokkal, itt-ott fölöslegesnek ható utánérzésekkel). Az Ág és gyümölcs rím- és ritmusjáték, „túlpörög”, és eléggé „önmagáért-való” marad. Az Ecce homo pedig prózaként – műfajtanul – vázlat és kísérlet egyszerre, félkésznek sem érzem így.

Üdvözli

Ördögh Szilveszter

Budapesten, 1999. július 30-án

1999. 10. 12. ÖSZ

Kedves Barátom,

köszönöm bizalmát. Új versei igen rokonszenvesek, a Pásztor mellé még hármat kiválasztottam (Gótikus férfifej, Tört hitű Kovács /Holló/ András és Álomhold-világ). Megjelentetésük február végén várható – jövő évi első számunkban ugyanis több fiatal debütáltatunk a Tekintetben.

(A Holló András-versnek igen örültem, tragikus sorsú, érzékeny költőnek ismertem – őrzöm dedikált köteteit -, s volt egy közös jó barátunk is, a kiváló Truong Dang Dung, vietnami költő és műfordító.)

Barátsággal köszönti Ördögh Szilveszter

Budapest, 1999. október 12.

1999. 10. 27. ÖSZ

Kedves Barátom,

levelét, küldeményeit köszönöm. Vállalkozásukhoz őszintén sikert kívánok, irigység nélkül, mivel meg kellett tapasztalnom az elmúlt évtizedben, hogy rettenetesen nehéz támogatókat szerezni, és pénz nélkül semmit sem lehet csinálni. (Az Egyedül folyóirat címet ugyanakkor nem tartom szerencsésnek – egyfelől utal a két háború közti, Trianon ellen /különb. részben joggal / tiltakozó revíziós szlogenre, másfelől nem tudhatom: ki is van egyedül – túl azon, hogy egzisztencializmus szerint mindenki egyedül van...) De, ismétlem, sikert s hozzá erőt kívánok.

Ami két barátját s írásait illeti:

- Kondor Péter versét (A termetednyi örömet) többször elolvastam, s találtam benne szép sorokat, részeket, azonban az egész „kusza” maradt előttem gondolatilag. Nem értem a „Pedig csontos kamaszvállam már / a másnap aggodalmától / feszes öledbe illett” sort, miként a „s Téged / kedves katedrálisod vasárnapi stukkó-dicsérőivel / vallani”-t sem. (Arról nem beszélek, hogy a váll „általában” csontos, oda „zsiradék” ritkán rakódik – igaz, izom inkább.) Egyéb keresetnek ható szavak és igealakok is zavarok: pl. „marasztalatlanságom”, „kiidézem”. Vagyis: részleteiben érzem a költészet lehetőségét, az egész azonban talány marad számomra épp a megidézett konkrétumok („Ha lesz pénz...”, „mint apádat, / ingujjban operáló katonaoorvost, / a gránátzuhogásban”) miatt.
- Ugyanezt írhatom Pollágh Péter két munkájáról is. Szürrealisztikus mondatok-képek, se próza, se vers, se szabadvers, történethomály és direkt politikumot jelző „kiszólások(kádármaradék”, „szórolap”, „IRA”, „szájba vizelt múlt”, „népbiztosok apró kis biedermeier lánykái”, stb.), s egyéb – általam nem tudható – konkrétumok (pl. „a kilencvenes évek Szécsi Margitának ámított istennő-kísérlet visszaült szerepébe”). Mindezek akaratlanul képzavarokat is okoznak („A kifliszámolást ijeszti a krákogó bádogdoboz orientmokka illata”, „A szemerkélő képeket rögvest feketedobozba szorítaná”, stb.). Vagyis – köszönettel – visszaküldöm az írásokat, sikerültebbeket remélve. Barátsággal üdvözlöm

Budapest, 1999. október 27.

Ördögh Szilveszter

2000 01 02 elveszett Pesten fiam anyja révén

A SOTE genetikán voltunk magzatvíz-vételen

Lánya, Csákvári Zsófia (10 éves) aznap érkezett apjától, albérlőnek jöttek. A válófélben lévő Csákvári Istvánné Kukla Erika és rokonsága megszállta a szülői házat. Ne legyen kezdet, de legyen vég. Tőlem is elvált, kifosztva mindenemből.

2000/1. szám 53. oldal

Pásztor

Felhőkre függesztett kertek
gyümölcs-szájukkal a nyárról
énekelnek

Álmodt őrzi viharfelleg
szélbe szédelt út porával
feleselget

Sűrű fátyol porból termett
hajtsd az álmodt hajtsd a kertet
Ébrenlétnék

Fagyba dermedt éjt terelgess
bárányokkal napvilágra
Világ-Lélek

[Vasi Ferenc Zoltan](#) - február 04 2015 04:58:54 4 hozzászólás

Hozzászólások

csellista - február 04 2015 07:10:36
Ez nagyon jóóóóóóó! szépséges, frappáns, nagyon kedvemre való! szeretettel gratulálok: Zsuzsa 😊

KiberFeri - február 04 2015 17:28:22
Jó lett és tetszik.
KiberFeri 😊

haaszi - február 04 2015 18:37:47
Eredeti... érdekes, nekem tetszik. 😊

fava - február 04 2015 18:37:47
Nagyon jó lett!
Szeretettel:fava

GÓTIKUS FÉRFIFEJ

- Budapest Történeti Múzeum -

Éltem még, ám elföldelt az alkony -
arcom megszépült, kiapadt a hangom;
pedig derék voltam, - lovagi rangon
énekeltem paradicsomi nyelven
az Esthajnalról...
- bár kővé meredtem azóta,
hold-fehérre el(t)estetlenedtem
s parazsos tafotán alszom

► Vasi Ferenc Zoltan - február 23 2015 07:39:16

0 hozzászólás · ·

Tört hitű Kovács (Holló) András

Ám nem haltak verseid.
Holló-szárnyaid tovább verdesik
mint anyát a szív
kezében gyász-
csörödben szája...

► Vasi Ferenc Zoltan - szeptember 19 2014 04:57:28

5 hozzászólás · ·

Hozzászólások

Helen Bereg - szeptember 19 2014 05:37:54

Üdvözöllek az oldalon. Tetszik az első bemutatkozó versed. olyan, mint egy felütés a zongorán. 😊

vali75 - szeptember 19 2014 06:04:54

Szeretettel köszöntelek a Napkorongon. Szép megemlékező soraidat örömmel olvastam.

Szeretettel: Vali. 😊😊😊

gufi - szeptember 19 2014 15:29:39

Üdv a fedélzeten!

Jó szelet! Legalább oly jót, mint e versed!

üdv:gufi 😊

KiberFeri - szeptember 20 2014 16:43:04

Üdvözöllek a fedélzeten.

KíberFeri

Tégy a vázába
orgona-ágot. Álmot
zenél a sorsod.

x

Köd üli bércét -
megleled jó utadat;
álmodj és ébredj.

x

Egész a térdig
süpped a tó. Álmodnád:
táncol egy tündér.

x

Minden virág Hold,
kehelybe gyűjtött álom;
rét a tengere.

x

Agyag-teknőcök
ámulják álmunk; nem mást,
mint konok Valónk.

x

Mező a fenn-lét.
Kortyol tegnapi álmunk
harmat-teából.

x

Kín kötöz álmot...
ami megszabadít: Egy! -
hogya galamb bűg.

x

Toll remeg kézben.
Ne álmodj gyűlöletet -
szeretlek én is.

x

Ének határa.
Édesed arcán a fény:
álomvetemény.

x

Álomi vértben.
Ó, hány toronyszobában
perdült a rokka.

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - február 16 2015 04:55:01

[2 hozzászólás](#) ·

Hozzászólások

mse - február 16 2015 21:50:56
szépek... 😊

Radmila - február 17 2015 09:47:41
Nekem tetszik mindegyik.

2000. 08. 15. ÖSZ

Kedves Barátom,

kissé megkésve válaszolok küldeményére – megértését kérem. Az Arcod füröszöd... című versét visszapostázom: jeleztem benne a szerintem túlhajtott, már-már értelemzavaró (vagy alig értelmezhető) sorokat (például: képtelen vagyok elképzelni, miként „üszköl” a penge a búzakalászbán, kivált, hogy nem is „üszkösödik”, amiként nem tudom, milyenek „az intuitíve vízcsapok”, amint leöblítik a vágyat...)

A maradék három verset (A demokrácia..., Pityóka, Kis felelősségzsűnet) itt marasztalom, vélhetően jövő évi első számaink valamelyikében megjelennek. (Azért ilyen sokára, mert igen sok a kézirat.)

Összesítve újraírom: meghökkentő (sőt: hökkentető) soraival – beleértve az érzelmi túlfeszítettséget is – óvatosabban-gondosabban bánják. Óhatatlanul és akaratlanul modor (nem csupán föltűnősködő keresettség) lehet belőlük, és szétrobbanthatja önmagát, gondolatait, érzéseit. Gondolkozásban, elmélyültebben írjon: nem lehet sokszor és sokáig „tüskékkel” provokálni „a teremő enyészetet”, a feszültséges valóság megjelenítése egyszerűbben nehezebb, de poétikailag időtállóbb.

Üdvözli

Ördögh Szilveszter

Budapest, 2000. augusztus 15.

2001/1. szám 58. oldal

A DEMOKRÁCIA SZENTSÉGTLENÍT

- Polágh Péter (még) megíratlan opusához -

Látványra méretezett ablak:
a hercegnő modora tűske
ruháit bánat szaggatta
s Ő egyre rózsákkal provokálja
a Teremtő enyészetet
Dacból vörös az ablakkeret
kikönyörgi a házból az éjjelt
s hagyja szíromlani
a torokba rekedt szavak helyett
a félálomra csukódó szemet

Ajtót tár a fájdalom
Isten fehérben lebegi át
a sötétbe burkolódzó szobát
hagyja megrezzeni a csöndet
a képbe pingált
megtört gerincű hegyet
- állni! Míg
a hajnal az álmod feledi
s az alkonyi érkezést hessenti
mérleget állít kékvérű tusáknak

- a köznép képes a lakomára

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - május 28 2015 14:47:18

[0 hozzászólás](#) ·

PITYÓKA

A borból áradnak hordalék-képek:
bokákra csomózott csengettyűszó!
Nők sétáltak a vízen;
a csónak homlokán könnyörgések -
belerepít a villám a kéjbe.
A bor elevenít-e magzathangot?
Csókból gyümölcsözi ki magát.
Hanyatt az Égnek,
Hold derít glóriát a fejre,
ájulatban lebeg a lomb;
zászló nehezíti a szelet.
A borban ametiszt ügyeli a rendet.
Előmerül tündérei tánca -
egészen a karimás felszínig.
Koccints, részeg, az ideálra!

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - május 31 2015 08:38:54

[0 hozzászólás](#) ·

Kis felelősségzünet

A kocsmáros beleájul a pultba,
és jelentkezik,
hogy a számlát ő maga rendezi
a végső elszámoltatáskor.
Bolond hatalmát éli az ajtó:
jáznak rajta ki-be
az erdő sérelmedett vadjai:
fácánok, farkasok, foglyok,
medvék és menyétek,
s többen,
mind többen...
Átváltoznak emberekké -
a gajd szerterezeg,
és üvöltetik a viharban
a fán didergő ködlelkeket.
A kocsmáros erre ébred,
agya humuszába
denevér csapódik még,
s a nyelvére újra kígyó tapad.

Kiönt az ár-tér.

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - február 05 2015 06:11:47

3 hozzászólás ·

Hozzászólások

KiberFeri - február 05 2015 09:15:41

Jó lett és tetszik is.

Elismeréssel: KiberFeri 😊😊😊

Dellamama - február 05 2015 09:39:43

Nekem is tetszik, gratulálok: Maria 😊😊😊

Baricz Agnes - február 05 2015 19:28:20

Egy kis elhajlást ilyen jópofán megénekelni...

És közben komoly, halálosan komoly.

Ez már valami!

Gratulálok

Szeretettel

2001. 03. 14. ÖSZ

Kedves Barátom,

újabb verseit elolvastam. Rögtön levelem elején jelzem: négy „haikut” szeretnék közölni (talán a 4-5-ös, dupla számban). /„Tégy a vázába, Köd üli bércét; Egész a térdig, Minden virág Hold”.) A két hosszabb verséről: a Szia, papírlap gondolatilag sajnos nem mond semmi újat (a köznyelv úgy fogalmazza meg versének sommáját: a papír mindent elbír), míg a Loutraki szellemes versdal, jó ötletekkel, de talán túlságosan is „beleszeretett” a saját versihető fölfedezésébe, s emiatt túlírta. (Ez a vers 1 oldalnál több nemigen lehet, a görög istenek felsorolása habzsoló is, esetleges is – kevesebb és „telitalálóbb” több lenne, és jobban ellenpontosná az „EU által elismert forrás”-t meg a 117 Ft-ot és az „Oh, yes”-t...)

Különb: egyre magabiztosabb a szövegformálása, hál’ Isten, költői képei pontosak, megjelenítőek, még a Szia, papírlap is tehetségéről árulkodik (a mesterséget illetően).

Egyet azonban javasolnék: ne a versírást és serdülő költő-voltát tekintse „témának”, hanem a valóság és a fölvérző igazság verssé egyszerűsíthető, meg- és átélt, bonyolult, gondolati és érzelmi ellentmondásosságát, fájdalmát, elfogadhatatlanságát – és mégis egyszerre való együttes létezését.

Barátsággal üdvözlí

Ördögh Szilveszter

Budapest, 2001. március 14.

2001. 05. 01. ÖSZ

Kedves Barátom,

levelét, verseit megkaptam, köszönöm. Sokszor, ízlelgetve olvastam munkáit, és meggyőződéssel írhatom: tehetsége átütő. Akkor is ezt írom, ha itt-ott túlírja (túlhevíti) mondanivalóját, és emiatt kissé dagályos-közhelyes gubancba bonyolódik („És minden ember egy-egy színesedő Lélek / ami / helyesen: aki/ a teremtés útjaira /???/ Vágy / helyesen: vágyik /”, „Hány csapodár életre hívás ösztökélve ágast /???/”, vagy szomjazta ajkam /???/, földem vágy-glóbuszát /???/, vagy a Fogantatás c. vers 6-10. sorai bizony zavarosak ebben a szöveggörnyezetben, mert tengert, napot, szűnyogos mocsarat összezsúfol, így sem egy végiggondolt metaforát, sem egy fegyelemmel megfogott gondolatot nem tud végigvinni.)

Mindezekkel jelezni szeretném: ne bízza csak az ösztöneire vagy „ihletére” önmagát, súlyozza is a szavakat, fukarkodjon a szertelobogó érzésekkel, mert a látszólag kevesebb többet tud fölmutatni. Emiatt marasztalom itt közlés reményében az ÁLOMHOLD-világ háromsorosait meg a BOLDOGSÁG-törödéket az Impresszióval és a Tavasz-haikukkal.

Barátsággal köszönti

Ördögh Szilveszter

Budapest, 2001. május 1-én

2002/1. szám 100. oldal

BOLDOGSÁG-töredék 1988.

Meztelen fűzfák
állnak Hold zuhanyában;
törülköző-nyár.

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - február 24 2015 04:46:50

[1 hozzászólás](#) ·

Hozzászólások

szomorufuz - február 25 2015 10:47:26

... várva a tavaszt ...
nagyon tetszik - szeretettel - Szfűz

Impresszió

Színek kórusa.
Csöndet szűrőcsőlő vadak.
Pázsit. Áhítat.

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - február 26 2015 09:57:02

[0 hozzászólás](#) ·

Tavaszhaiuk

Faág, hirtelen -,
figyelmem télből. Lendül!
ujjong, megremeg.

Percek a rügyek.
Álmok nyílnak tavasszal:
pattanó szemek.

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - február 25 2015 07:52:50

[0 hozzászólás](#) ·

2002/6. szám

ÉNKÖRÖMBEN

I.
Évszakokat, fákat rabolt magának,
s lovagoltatja térdén a beszéd.
Felnyihog, zabolátlan kanca,
üveghold érte csak, mi történt.

II.
Csöndemben elromlott
az óraszerkezet,
s most valaki kalapáccsal
méri a leomló falak
fényvak képkeretét.

III.
Álmomból álmodba ásít,
s visszaveszi múltját a jelen,
kedvét szegi a kenyérnek,
és vért vegyít a borba
- mi más! - a történelem.

► Vasi Ferenc Zoltan - február 17 2015 05:59:07

1 hozzászólás · ·

Hozzászólások

Radmila - február 17 2015 10:09:24

Szép alkotás!

Szeretettel gratulálok: Radmila

KÖNNYEDÉN

Minden arc: gitárhúr.
Ott szakad szájja,
hol legszívből szól.
A gitártokban
térdel a Hold.

Lámpaaranyban nesz-rózsa -
az emlékkönyv nyitva-csukva.
Megannyi lezárt szempilla
a sorokat átalussza.

Egy angyal térdepel a szívárványon -
virág burka a szív;
csodává tárul a kék,
mert az eső kimosta
szennyeink.

Én énekesrigóknak vagyok,
s nem varjaknak -
halandó dalnok.

Kikattintod arcod!
Azzal írsz falevéltre
- kötetnyi vers
- szájpiros ceruza.

Egy rigó: világének.
A sasnak véres a torka.
Borotva-verset költ ki
a mogorva.

► Vasi Ferenc Zoltan - február 18 2015 05:10:27

0 hozzászólás · ·

2002. 11. 30. ÖSZ

Kedves Barátom,

örülök, hogy épp megkapta a 6-os számot (benne verseivel), így talán megnyugodhatott e mostani levelem nélkül is, hogy igyekszünk – szűkösségeinkhez mérten is – állni a szavunkat s nyilvánosságot adni azoknak, akiknek szerintünk érdemes.

Mostani versei közül kettőt itt fogok (Erikának, Ő a ház kincse. Nagy üdv!). Bízom benne, hogy valamikor az első félévben meg fognak jelenni (rengeteg a kézirat, s jövőre nem lesz összevont számunk, hanem hat külön megjelenés egyenként 120 nyomtatott oldalon, ami azt is jelenti, hogy szigorúbban kell szerkeszteni a meghatározott oldalnyi helyre).

Visszapostázom ugyanakkor a Valentin-napi című munkáját. Hogy a szó igazi értelmében szépen ír, az eddig is kiderült, s az is, hogy valóban költői képeket teremt. Itt azonban mintha túlszűfölna s elszabadulna fegyelmezetlenül a fantáziája: ezért egymásra torlódik alig értelmezhetően tankcsapda és rőfögés, indokolatlan rendhagyó ragozás (Arcomat fogd kézre – amit aztán ezer reményű szerel-
emmel kellene itatni, az „arcomat”?, nem a számat?), a Szeptember végére emlékeztető, könnyet kiszáritó sírról nem is szólva, amire még – a „könnyed – könnyed” szójáték után – a „ráhinted a hantot” is ráromantikázódik... A képek egymásra kazlazása (tankcsapda, rőfögés, édes hús, kiszáradt tó, pálma ág és öled pohara, ami helybe gyűlt bánat, aztán óriás tördel fákat és esőzik a lomb, mint ahogy Bor telít vágyat, aztán a nagy közhely: a gyémánt Isten homlokában él – milyen gyémánt? ki itt az Isten, mi az, hogy homlokában?, mi az, hogy a gyémánt él? -, majd a tankcsapdába esett rőfögés után hirtelen konda és kukoricaföld, ami sír...) lehet, hogy eufórikus, de bizony zűrzavarosság is. Mindenesetre köszönöm bizalmát és hűségét.

Ördögh Szilveszter

Budapest, 2002. november 30-án

A nők attól nők, hogy virágok.
Ha szőlőhegy felé zihálok - pipacsok!
Ha kerti útra állok - tulipántok.

Az Ég vizéből meríthettelek kúttá.
Hány csapodár életre hívás ösztökélve ágast,
szomjazta ajkam, földem
vágy-glóbuszát.

Arany hajnalok tépik le áldón
szemhéjamról a lidérces ósdi álmot,
csakúgy, ahogy
ezer szerelmespár gyökerezteti
a túlélőbb valóságot.

Magunk fele az Egészé! -
s eggyé adott felünk újra csak része,
de már most egész reménye
a kiteljesedésnek.

Így leltem otthont a testházában!
S talán nem téveszt fészket a szó:
Szerelmesem!

- e bemetszett
világszemérem-résben.

Örömöm aranyeső virága.
Hajad bondor szála
záporozik szájam
termékeny talajára.
Sétálsz ujjaim hegyéig,
én kézfejedet vissza,
majd lassan előre
az életvonal-árkon;
örökké hazaérkezésed várom.
Fulladjak bele hónaljad
erdőillatába,
táncolok ájult arcod avartüzében
- hasábszív,
kályha -,
simogatom melledet, hátad,
forró mámor vagyok,
ahogy nyakadba csókolom
mélyülő szuszogásod.
Neked létezem itt.
Álomhitt csípőd labda,
bársony takaróban telihold,
ágyamban játszunk
fároszi magányával!

2003. 06. 25. ŐSZ

Kedves Barátom,

köszönöm bizalmát, s éppen azért, mert tehetségesnek tartom (hiszen ezen okból vállaltam publikálását többször is), most bírálni fogom. Úgy érzem: már-már a lehetetlenségig akar sűríteni és szóösszetételeivel, szóképeivel, cicomás drótgúzsba köti saját versét. Szép szó az árva – tudományos

fogalom-összefoglalás és megnevezés a kozmológia, de az Istennek se értem, a kettő miként kapcsolódhat, pontosabban: egy tudományág hogyan árulhat el. Aztán: a medencecsont mint bölcsőbolygó amiatt túlzás, mert bolygóként kerenghetne s bölcsőként ringathatna, de egyszerre a kettőt nehéz a medencecsont metaforájaként értenem. Vagy: a valóban szép kép („bimbó-kertünk fája/ alatt – (márciusdalban) / : fakasztott szírom-hó”) után a régi „bogárkitinre/ pislácsreménybe” való szírom-hó által való temettetés számomra éppen úgy felfoghatatlan, mint a „: füstből pajta”, amit „cédák öveznek”, de ha nem a „füstből pajtát” övezték, hanem a hol első szám első, hogy második számú „ént”, a költőt, akkor sem értem. (Rádásul nem tudom, mi a „pislácsremény”).

S bizony sem poétikailag, sem dramaturgiailag, sem sehogyan nem tudom megfejtetni a sorkezdő :-jait s azt, hogy a szírom-hó-t kötőjellel írja, a márciusdalt meg a pislácsreményt egybe.

A másik versénél világosabb a „képvers” szándéka, de erőltetettnek, csikorgós kényszerűnek érzem a „szépítő” túlírtságokat: „csilló csöndgyöngyöröngyén”, est!hajnal”, „szom-juh magány gyap-juh”. Mondanám: veretessé vert, szépnek mutatott görcs-gondolatok számomra ezek a próbálkozások, pedig valódi telitalálatok vannak bennük: „bolydult-mély / Kút”, bimbó-kertünk fája / alatt --- (márciusdalban) / : fakasztott szírom-hó / temetett régen”. Látja, ezek összetettségükben is egyszerű, pontos szavak. Ez „kozmosz” – nem kell hozzá kozmológia.

Bizalmát ismét köszönve üdvözlí

Ördögh Szilveszter

Budapesten, 2003. június 25-én

2003/5. szám SZÁNTÓ ANDRÁS DEDIKÁLTA TEKINTET-beli

A TÖRTÉNET VÉGE c. írását

117-119. oldal

... Feri barátomnak!....

.... tonett-székesen ülsz te is, a
nézőtér éppúgy poros és hűgyszagú,
izzadt kezedben ott a pattogatott
kukorica és az adott csettintésre
várva sincs jelenésed...
... Örökkön örökké...
....mindörökké....
....van jogod számonkérni Istentől
a tévedés apró lehetőségét,
tévedéseidért vezeklésül...
... a mondat soha nem fejeződik be...

... barátod: András...

2004. 06. 21. ÖSZ

Kedves Barátom,

telefonüzenetét is megkaptam (nem tudom, kitől kapta meg a számomat?), és 16-án szerdán vártam is a szerkesztőségben 10-től 13-ig, nem tudom, vajon mikor jöhetett. Mindenesetre: legközelebb, ha lehetséges, egyeztessünk időpontot, s ha van telefonelérhetősége, adja meg a számot.

S most verseiről (amit szóban is elmondtam volna): nem érzem, hogy önmaguktól és természetesen oldódának a görcei. Vannak szép képei, fél vagy egész sorai, az egész azonban meg-megcsikordul szavaiban és gondolati ívelésében. Pl.: az „Idő-börtön” a perc-pillanat „mélységeit” veti fölszínre – de nem csupán a fületem bántja az, hogy ott „mélyre markolásznom”-mal „találhatom meg magam” (mivel a perc és pillanat mélye számomra nem markolászható, akkor sem, ha az „markolászhatóvá” sűrűsödik), s aztán érteni vélem, hogy mindez „hétmázsányi teher” (mármint a perc-pillanat összesültsége a mélyben) „nyolc paplanos / titokágyban” (s itt már nem tudom igazán érteni az ellenpontozást: a hétmázsányi terhet és nyolc paplant, azonkívül, hogy lám, milyen nehéz a könnyű), majd jön a csőrét fenő kismadár és a sípcson (gondolnám: az első személyben verselő költő a perc-pillanat mélyén talán csontvázként van a mélyben? s ily rikkantó jókedvben – „Köztetek oly jó!” -), majd jön, amit már nem értek: „Minek is” (a madárnak?) / „ha versre szottyan” (markolászás után szottyanás?) / „néhadán” (ez új szó?) / „kátrányburokban” (hogyan van ez?: „perc-pillanat mélye, markolászás, hétmázsás teher, nyolc paplanos titokágy, sípcson és csőrét fenő kismadár, versre-szottyanás – és kátrányburok, netán a „néhadán” a kátrány, vagy mégis a vers... nem értem) „legényszíve harsan át” (kié? a kismadaré, a szottyanós versé?, a költőé, aki eddig egyes szám első személyben beszélt, most meg egyes szám harmadik személy? és hogyan és min „harsan át” a „legényszív”, a kátrányburkon?, és egyáltalán: hogyan tud harsanni – ráadásul „át” – a legényszív?). S mindezek után végül: mi is így az „Idő-börtön”? Pedig higgye el, érteni-sejteni vélem a lényegét annak, amit leírni szeretett volna, de egymásnak szögesen ellentmondó szóképek, metaforák kusza halmazában találok magam. Az Érintés II. aforisztikus első sora – noha így szerintem tudálékos – az egész verset olvasva jelentését és értelmét veszti. hiszen nincs a versben semmi „ismeretlen”, kivált, ami „egész lényemet” érintené. Az önmagát gyarapító felhő látszólag talányosan sokatmondó, de nem-igaz közhely második sorként. Ennek sincs köze a vershez, de az első sorhoz se, mert hasztalan „értelmezi” azt („gyarapítja így”), bizony se nem értelmezi, se nem magyarázza. Hiszen az „egész lényemben érint nem azonos az „öntest gyarapítással”, ráadásul a felhő nem „ismeretlennel” gyarapítja önnön testét. Tehát az első két sor akkor sem függ össze sem logikailag, sem poétikailag, ha Maga így gondolja. Ezt követően – Deus ex machina – hullni kezd a kő-eső mint jóslat (alig valószínű, hogy az öntestét gyarapító felhőből), s lesz a kő-esőből kőbánya női öl. Eddigi ismereteim alapján kőbánya ritkán keletkezik kő-esőből, különösen szeretkezéses módszerrel. S ekkor újabb talány: az első sor egész lényt érintő „ismeretlen”-je ismert robbantómesterré, Istenné személyesül, hogy felgyújtson minden erdőt (tehát őt nem érdekli a kőbánya, akkor sem, ha az kő-esővel hullt alá, és akkor sem, ha az szeretkezéses női öl), és eloltson minden tüzet, ami számomra is különös, mert tüzet eloltó robbantómesterről még nem hallottam, bár Istenről szólva minden lehetséges... A szertelen szépségek összevisszaságát írja le a Zongorádon-ban, s megvallom, a közvetlenül össze nem illő (fűl – erdő, tűz, álom, kastély, éj, stb.) fokozásos felsorolásokban csak a zongorát nem értem, a többire azt mondom: elszabadult boldog képzettársítások. (Azért bánt a magyar nótás giccs-sor: „csónak ring az éj taván”, „suttogom füledbe / a hajnal szavát”.). Nem azt mondom, hogy fegyelmezze magát, de nem ártana A VERSNEK, ha megkomponálná a szertelenségét, mert higgye el: úgy lenne

igazán lüktető megtestesültsége a boldogságnak, végül a zongorát is el kellene hihetően helyeznie az erdő, a tűz, a kastély, a fül, a kéz, a tíz fehér rózsza, a táncoló őzikék, az éj taván ringó csónak, a rózsálló holdfény között, azt már nem is említem. Ugyanilyen bicsaklások vannak két legjobb versében, az Álmodsz és a Szirom szárny parázs címűben is. Olyan érzésem támad, hogy túlradó szerelmetai érzéseit valamely dalritmusra (Világ virága) véglegesen szétérzelgősködi, emiatt lesz „aranszegélyű” a part, „csacsogó lilium”. A Lisztláng bonyolultabb vállalkozás, de sokkal-sokkal több benne a gubancosság. Azt most nem részletezném. Vagyis: várom letisztultabb munkáit, hogy megjelenhessenek. Addig is üdvözlöm

Ördögh Szilveszter

Budapest, 2004. június 21-én

2005. 01. 06. ÖSZ

Kedves Barátom,

sokára válaszolok, megértését kérem (évvárás és évkezdés volt). Köszönöm levelét, írásait. Az Ásatási mozaikok – emlékezetem szerint (mert ezt a levelet itthon írom) – az első számban fog megjelenni Szántó András grafikáival együtt. S most azokról, amit küldött: szinte kivétel nélkül igen jó, ihletetten pontos, költői szöveg-szövegek (nagyon nem szeretem a mostanság szakszavasságtól „szöveg”, textus, textura kifejezéseket), mondhatnám szándékolt képzavarral – túlvilági karcos foslányok. Szeretném is majd közölni, de: fontolja meg, jó-e valóban az „itthittek” szó a Valahol Franciaországban című versében? (Maga hajlamos az ilyen váratlan és nehezen értelmezhető szóhegesztésekre.) Ugyanitt alább „sötétség metszete ágaikat” említ, holott az ágak csak a madarakra vagy azok vágyaira vonatkozhatnak. Az Ég-legistenebb (no lám, ez is szóhegesztés!) címűből számomra üresen kilóg a kiemelt „Kórnők, női kor” – szememben szójátéknak se jó -, miként a zárójel és zárójel nélküli egymásra tükröztetés _ „(Zuhansz a vágyba)!” , „zuhanunk az Ágyba”. (Egyébként. a zárójelen kívüli felkiáltójelet sem értem.) Ugyanígy ismeretlen előttem az „aggzsolók” szó. A Csendespihenőben címűben: „belül-e, kívül-e Tél” – ez nem kívül-e? És kell-e és így, hogy „álmod” Aztán: ha „Kulcslyuk-fagyok”, akkor mitől kulcs a Hold és a kimondhatatlan? Hiszen a Hold kimondható és kulcs. Vagy ha kimondhatatlan, akkor a Hold lehet a kulcs. És muszáj ezt: „Csend vanlik”, ez nem hegesztés, csak forrasztás, de a cink le fog törni... (Ráadásul ez a vanlikoló csend a „mindennapok kikötője”.)

Kérem, fontolja meg, s ha kételyeim kicsit is meggyőzték, javítsa ezeket, elegendő, ha csak a javításokat – pontos hely-megjelöléssel – megírja, s én átvezetem azokat a kéziratára.

Túri Klára versét értem, érzelemmel és rímes-dallamos fegyellemmel írt munka, gondolatvezetése azonban indokolatlanul csapongó, legvégül patetikussá is válik, s így nem igazán értem, mitől is „Elárvult igék ölén” a cím. Azt köszönettel visszaküldöm.

Amit a Radnóti Színpad előadása kapcsán írt, jólesett.

Várom a főntebbi konkrétumokra konkrét visszajelzését, és üdvözlöm

Ördögh Szilveszter

Budapesten, 2005. január 6-án

Ősök háza!
Virágok, - és dudva-álmok.

Körszívárvány alatt
ásók! - itt valaha
telep állott: s most
harmatlidérc csókhiányok.

Ebédszünet.
Élelem.
Életem
a csend kezén pihen.

Ágak. Sepertek
eget, leget, fellegeket ---

A spakni épp kibontja
hústalanlomb-csontjaikat,
rekkenő lélekhatáron
múltjukat ellepik lepkék;
jelen-bogáron villan a ---
villan a fény.

Kapcsolatok régi hegét
edénnyé illesztgeti össze
hosszú sóhaj, hogy: Íme, volt, ember!
(A tarlóban talált trauma
tárlókban gyógyít?)

: Nincs-ablakon/falakon
átreng a csákány; -
Vigyázz! - lyukat üthetsz
egy angyal hátán.
Néma! - hát nem érted
béna mosolyát?

Nyár!
Perlik a búza.
Asztag-asztal felett
Nap-lámpabura -

infrázza
bőröd fű-rengetegét -
kemencék hűlt helyén.

És sírok.
És temetők.

Földbe visszahulló
csillagesték.
(Héja kereng):

Fejem a párnán!
- s tódul a hit

: szívem
megásván!

2005. 06. 17. ÖSZ

Kedves Barátom,

először is: kiválasztott három munkája a 4-es számunkban, remélem, meg fog jelenni a javításokkal. (Nagyon sok a kézirat, ez a magyarázata a halasztódásnak.)

A most küldöttek vegyes érzéseket keltettek bennem. Korábbi munkáin tapasztaltam, hogy valami nekifeszülő csakazértis miatt a befogadó számára érthetetlen és megfeythetetlen fordulatokkal él (ilyen volt pl. a „vanlik” – szerintem játéknak is jelentéstelen), most is találkozom hasonlókkal. Már a címet se tudom értelmezni, hogy „parapszichológiai”? Miért? Ahogy a „Szélben vigy” és a „plazmatikus pléniumok” is keresett, erőltetett, funkciótlan és jelentéstelen számomra. Miként a „slusszpoén”, hogy a 6. szakasz /táborjegyzet/ utolsó szava: „Hét.” Ugyanilyen a „koldusszavai elseje” vagy a „Tenyeretlen”. Próbálom megérteni Magát, azt, amit s ahogyan ír. Hogy mit akar vele saját magának s nekem, olvasónak. Hogy érdekli-e, hogy bár a versírás – a költészet, az irodalom – önismerés és „önmegvalósítás” is, de teljessé, megigéződötté, lélegzővé csak a befogadással együtt lehet. S mintha kínlódva, fogat összeszorítva írna: göcsörtösségből emiatt csuklik át szinte dallamos érzelmességbe hangja, mintha kemény, gubancos drótokat egyenesítene ki izzadt, meg-megremegő, sebhelyes és horzsolásoktól genyret nedvedző ujjakkal. Ezért lesz „Szentlélek Szele / szférai zene” – majd megbánt csend, „Mibe Tébolj rondított”, hogy a „vérvonó”-t (?) a szájon, a „nyelv szó szárnyív”-et és az”emberből font / Hajóköltőtömeg”-et ne is említsem. Néha úgy vélem, nem csupán keresi, hanem „csinálja” is a szokatlan („füstből hivatandón” – ?), miként a költészetre Maga szerint alkalmas és méltó szavakat, képeket is – Maga szavával élve – „préseli”. Hogy nincs linearitásuk a „szövegeinek” (azaz történetük), elfogadom, mivel ezek nem elbeszélő költemények, de zavar, hogy a Műtét a gyerekkoron-ba Deus ex machina bekerültek a németek meg az oroszok mégis. És bizony zavarnak azok a leegyszerűsödött – de eléggé semmitmondó – sorok is, mint „Átkod átcipel / néma tengeren”, „Sorsunk a Fény”, „Kisded-arcod féltene / adatott”, stb. Ugyanígy zavar, hogy nem tudom, miért ír valamit nagy betűvel (hogy a központosítást elhagyja – modorból-e, meggondoltan-e, nem jövök rá), és általában nem tudom, hogy valahonnét elindulva miért éppen oda jut el, ahova befejezéskor, s hogy e befejezésnek szinte semmi köze a kezdetekhez. Mintha „iszonyúan” személyes lenne, de ezt nem akarja, ezért költői szereppé bonyolítja a radikális szándékú őszinteségét, ami ezáltal sejtetés-görccsé torzul.

Pedig Maga tehetséges. Sokszor olvastam el mostani dolgait, és a Műtét a gyerekkoron-t magamnál akartam tartani, mégis visszaküldöm a másik kettővel. Töprengjen, egyszerűsítsen és hagyja születni az érzést, a gondolatot, a verset. S aztán bizalommal küldje el, mert az olyan sorokat, mint „tályog ordított gólyahírt tartó / tenyeremben” visszavárom.

Barátsággal köszönti

Budapest, 2005. június 17.

Ördögh Szilveszter

2005/4. szám 36. oldal

Holtak emlékműve, Nizza

Vérem hömpölygésében
lángra gyúlnak a rózsák,
porrá hamvadnak a tanyák,
s az itt-hittek tenyeréből
a tűzoltó harmatot
felissza a Nap.
Kettévált hajnal dajkálja
a bokrokat,
s félelemből uralkodnak
a madarak éneklő vágyaikon.
Ők ébresztenék lelkiismeretem,
ami a fényből fakad, de
a sötétség metszette ágait.
Így alszom hát kedveseimtől
távol, - karnyújtásnyira
a kegyelmező Haláltól.

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - október 29 2014 15:20:13

[2 hozzászólás](#) ·

Hozzászólások

reitinger jolan - október 30 2014 16:03:11
A lényeg, hogy ne felejtse el őket.

Szép, költői gondolatsor.

Szeretettel Joli 😊

Radmila - október 30 2014 22:39:36
Remek a versed.
Szeretettel gratulálok: Radmila

Ég-legistenebb

Szaporázd csak, kapkodd a lélegzeted, szárnyakat növessz tízezeres nyomorúságod tetőpontjára. Nyugtató végtelen. Röpködök terhemmel a Rákóczi út felett, hangyaboly-emberek keresik az örök elérhetetlen csöndet. Tekints bele ebbe a tükörbe: Háta mögött székesfőváros kőrője. Kaparászd immár a múltad. Saját vetítővásznadon régi pánik, ósdi mentesvár; - dilemma a mámortól. Hallod a szinkronizált filmet? A saját hangod! Címet is Te adsz. Mondd be: Kőrők, női kor, amazónia.

Ó, lányok, habzsolók. Tinik és démonok. Rózsaszín ruhátok rikít, foltot fogott. Farkaséhes férfitéktetek tűzében pillanatra fellobbantok, s elégték végleg - fénykockák a vetítógépben. Nincs gyertyafény gyufaszál-életetekre.

Idültlila körmeitekkel dús üstökökbe kaptok (- mint közhiedelem szerint a denevérek), kopasz papok hegesztenek a lelkeken, mit kimartatok. Finom kis selymek. Ti, rajongók. Ó, pók-lányok, feslettvörös-hajúak, áttetsző bőrűek, - kikben csak az erek virága ép -, a szutyok, a kéj fürösztö maszkotok; - ó, lesztek meddőn szülő pót-asszonyok.

És Mi?

Mi, félénken fürkészők, mi, szabadrablók, holdfény alatt settenkedők, - lépcsőházban futkosók, üres üveggé meredők?

Egyszer még, mint nedveikből kiszívott legyek (arcul csapott a szegyetelen!), - hálótokba ragadozók, magunkat zaciban hagyók! Leszünk örökítő vér-ebe, kikkól a gén - röpi, lebeg!

Ott vagyunk veletek a Rákóczi út felett, s acetonnarcotokkal zuhanunk az Ágyba:

- Ég-legistenebb!

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - február 27 2015 04:32:00

0 hozzászólás · ·

Csendespihenőben

Szent György Otthon, Tarján

A negyedik szobában végül már szédültem. Talpam alatt a szőnyeg mezőként lélegzett, körben az ágyakon alvó virágok, ringtak a harmatozó napsugárra éhesen. Ez a sugár azonban le van mélyre zárva -, le, a létvágy alá pincézett hazába.

Talpam alatt mező, bennem falak, mögöttük vétlen vér-vétkek, kik felettébb szomjasak. Innának záporból nagy nevetéssel, fogyna csak ki az átok szünetlen ég-remegése. Rázza az ideget, - a hideg is didereg! - a rácsot. Belül-e, kívül-e a Tél? Esznek szó-havat - tettükkel ordítanak: Adjál csak adni -, adj már --- (De mit?)

Tető alatt állok, talpam alatt mező, vállamon tarisznya. Féledezem. Hoztam mézes álmot, szolgálendő lelki erényt; - s maradok szándéktitokban.

Álltam ott, köhögős virág, magamba bujdokolva, hogy a hallgatás nyelvét jól kitanuljam. Korábban gügyögtem. Felöttem! - szólni nem tudok mégsem most még.

Hirtelen szívére szorított ugyan egy fa, kétkerekű rokkant Nap gurult egyik ágán, indult a semmiből a Semmibe, - mire is tanítani? Eléje álltam, paroláztam, s félreugrottam újra. Nem zuhant le ---

Állok a mezőn, nincsen fa. Állok a falban, nincsen arcom. Állok az arcomban, a lomb gyümölcsöt álmodik. Ellesném a helyes szőlés titkát. Az érintés súlyát viszont nehezen adom, mégis víz nélkül is kiszirnosodom. Vázák és vázák között vagyok éledző gyökér. Pillanatra egész bőrömmön végigiramlik a Béke. Minden sejtem szemek garmadája. Illatokért szemlézik hitem. Kulcslyuk vagyok! - kulcsom a Hold, kulcsom a kimondhatatlan. Belátni a pincébe. Oda le, mélyre! (Hátam mögött záródik-nyitódik egy ajtó.)

Állok a mezőn. Talpam alatt hullámszik a szőnyeg. Fölfeszül fölé a szívármány, - mint óceánra új ábránd.

Csend rian: a mindennapok kikötője.

Mi a Szó? - lélegzeni!

Mi a Való? - szeretet. (Önkéntelenül is jobbra kapom a fejemet!)

Fenn, lenn és benn: süt a Nap.

(1999.)

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - február 28 2015 10:35:41

0 hozzászólás · ·

2005. 10. 03. ÖSZ

Kedves Barátom,

a „Vakfolt” szép, igen pontos „érzület-vers”, karcoltan is lágy, néhol szinte selymes lehelet-szövedék. Örülök, hogy itt már kezdi elhagyni a számomra nem csak értelmezhetetlen, de egyben jelentésileg fölösleges központosításokat; de csak kezdi, mert az első oldal utolsó előtti sorában („megmerül a könyvben / majd”) az általam most aláhúzott fél-zárójel (másik fél nélkül) éppen úgy nem dekódolható (ráadásul a „könyvben”-re), mint a második oldal közepén (immár nem rátapadva, de sorkezdés gyanánt) „/ a legény-ség kora” sorban. Ugyanígy nem értem az első oldal utolsó sora végén a kettőspont („tollat ragad a szél:”), mivel a folytatás nagybetűs versmondat („Egyet lépek / ötöt érek”), s itt Maga az „Egyet”-ben tintával írta a nagy E betűt. Legvégül: a vers legutolsó sorának vége nem világos a tintás javításával: „kivel találkozok/ok”... Vajon a k/g nem k/og akarna lenni, hogy a „találkozok” (ami különben ikes ige, tehát -zom) „zok/og”-gá válhassék?

Nem tudom.

Szóval rájár még az agya-keze ezekre a csak Maga által értelmezhető (bár szerintem értelmezni Maga se tudja, csak esetleg spekulatíven megmagyarázni) formalista, szuper-posztmodernkedő szeszélyeskedés.

A konkrét fölvetéseket, kérem, egyértelműsítse, addig nem adom le a kéziratot szedésre. (A megjelenés a nagyon sok kézirat miatt csak 2006 elején várható.)

Elegendő, ha levélben megírja, sort megjelölve, a végleges szöveg- és (Mágánál valami okán ez fontosá lett) központosítás-változatot.

Barátsággal köszönti

Ördögh Szilveszter

Budapesten, 2005. október 3-án

2005. 11. 26. ÖSZ

Kedves Barátom,

ugyan rengeteg az olvasnivaló kézirat, a Magáét előrevettem, hogy akaratlanul se várokoztassam. Tehát a Túlvilági kristálypalotát és a Vakfoltot közlésre félretettem, és a múltkor kimaradt rövid verssel – a címét most nem tudom, bent van a Szerkesztőségben – együtt fognak megjelenni valamelyik kora-tavaszi számban jövőre. Észrevételem ezeknél is van: A Túlvilági... c. versben értelem- és képtörő a végén a „Boldogságpalotádul szolgálنام angyalát” s hogy a befagyott tavakat rágyújtaná a városra. Értem én, hogy „őrült-ihlet”-ről van itt szó – a számba is rágja, meg is vallja -, de azért cikornya ez, még ha a „szívének szép” is, mint írja levelében. A Vakfolt módosításait nyugtáztam, miként azt is, hogy szinte érintetlenül hagyta a végén az 1 M: homlokom / kellem hárma: / tekintetek

viaszmagánya / ötlött 6 torok” részt. Az „1 M” – gondolom, egyetlenem, a „tekintetek viaszmagánya” pontos, szép, de gőzöm sincs, mi a „kellem hárma” és az „ötlött 6 torok”. (Korábban „kettem hárma” volt) Remélem, Maga tudja, s egykor majd elröstell Magát. Mert ha magánemlék – semmi közöm e játékhoz (ötlött 6 torok) -, ha nem az, akkor ihlet ide vagy oda, kényszeres csinálmány. De jelenjen meg így.

A többiről kevés a jó szavam, pedig mindegyikben vannak lényegi, szép sorok. A Gótika – szerintem – ennyi: „Szenteltvíz-csobogás / kristályfény / zárványhit / viaszmagány / csordul / könnyrózsák / angyal szívén”. A „lázcsöndjét fájallón felhegyli” meg a „könnyrózsák tenyerén” a Magára sajnos egyre jobban jellemző kétségbeesett művi művészkedés. Így rontja el a Napéjegylenlőség-et is a „A harmat gígal. / Naphab vágyszt csónakot... Titokló tenger... sódara-kortyból... szívhajnalbecs” sorokkal. A Szabadság pedig eltúlzott önszeretés tűzderes paripától csillagérző és csillagszeles éjjelig, amiben „alávágtat” és „aláálmodik” – vajon minek?, kérdezem én, a holdnak, amihez ama paripán ama idegbalzsamos és árnyékfüstös erdőn át emelkedik? Érzem, hogy ész- és létveszejtő élménye a szerelem, EZ A SZERELEM, mintha más nem volna, nem lenne, emiatt és ezért nincs a földön, nincs a hétköznapiakban, emiatt nincs más – a gyermek is csak fölbukkan tűnékenyen -, emiatt kényszeríti az agyát, hogy kövesse parancsra a szívét, sóvárgó vágyait, a lelkét, talán hogy bizonyosságul majd föl lehessen mutatni a több mint Kedvesnek, akár mesékben királyleánynak a próbatételeket. De ennek keserves – és hullámzó – monotonája mélyebb tartalom és jelentés nélkül, kivált a szócsináló, szószájkásító, szó- és képtüskéket bozótosan gabalyító megformálással, szükségszerűen magánküszködéssé merevedik.

Ha ajánlással jellemeznem kellene magát és eddigi – általam ismerhető – költészetét, bajban lennék. Csak annyit mondhatnék talán, hogy érzékeny, igazolhatóan tehetséges – pőréen áll télvíz idején valamelyik Vértesbeli tó partján, mint akit hibbantnak vélhetni, és nem tudni igazán, hogy éppen az öröm vagy a fájás készíti-e erre a valóban embert próbáló ösztönös „mutatványra”. De arról, hogy mit és miért is ír, nemigen tudnék mit mondani.

Szóval küzdjön – ne csupán küszködjön -, és jusson az emberhez is közel, ne csak önmagához meg a szeretett lényhez. A költészet ugyanis – amint minden művészet – az emberről, az emberhez szól. Tőle.

Barátsággal köszöntöm

Ördögh Szilveszter

Budapesten, 2005. november 26.

Színes ceruzákról
álmodsz-e mostanában?

félés
féltés
féltékenység

kenyér és ég
kedvére
kényére

Kedves!
szívre
vesére
vére s színére

Melyik éjszakában
roskad
falak falában
hallók szemvonalában

áll a csend

Tükörben
tükrök tükör-hűvösében
vízzé hömpölygetetten
tisztá arcok
iszamos szemgödrében
vélni látni
a megbocsátás
reszketeg Pilinszkyjét

felette madár
idegen azúr szárnycsapások

megmerül a könyvben
majd
tollat ragad a tél:

Egyet lépek
ötöt értek

válaszra változol

örök Lethe mélyében
idők burkában
a holtak szívtere

: szürke égbolt ablaka
kérdés -versmező

gyöngyeinket visszük a Nap felé
láng nélküli táncon barátságok:
a legény-ség kora
1M:
kettőnk hárma
Tekintetek viaszmagánya

csütörtökön
(álmodsz-e mostanában)
kivel találkozom?

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - február 20 2015 04:55:08

0 hozzászólás ·

Félálom-mise

Kibontott
hajadnak csengőszavára

térdre esnek a szarvasok
az ordas Hold is szelídül

Járom álombéli tájam

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - február 22 2015 05:01:33

0 hozzászólás ·

TÚLVILÁGI KRISTÁLYPALOTA

Álmokban levés: egyenként-külön
Ház csendjében nevelt szívem
átvérző lélekkötésében
lélegzetteddel hiányzol
kedves érinthetőségeddel
összes hajnaloddal -
Tét nélküli útjaim
felgyült avarillata
okos és szép mondatok felé sodorna
ha volnál szemedtől ágyékidig jelenvalóan
- mondhatóan-mondhatatlanul -
EGY VERSBEN EGY MESÉBEN
VALAMIKOR ELINDULTAM MÁR FELÉD
A LERÓTT TÁVOLSÁGHOZ MÉRTEM CSEKÉLY HITEM
hogy maholnap mégis Rád találjak
Gyötörnélek űznék hajtanálak
virágszirmokból teremteném valódi arcodat
folyóvízbe veszejtenék - hogy kintől fuldokolva
a hullámsírból visszavágyjalak -
Szavakra serkentenék s elhallgattatnák
ecetért-mézért álmaidba járva

temetném magam aztán kőbe fémbe fába
s fájnék örök-valóan kincsek tékozló őszén
érzéseim anyai aranyhold világával
s szívvidékem télmenetét - az értő csöndek
jövendőn látnám szemeid gyönyörűségül
forró könnyek között a hideg szoba-mélyben
hallgatag fogadnám Karácsony virradó hajnalát
Boldogságodul szolgálnám angyalát
s örült-ihletetten rágyújtánám a városra
az opálszín-hályogosra befagyott tavakat
tapostatván csillagménessel múló hamuvá
különös-koloncos világ-árva árnyak-szánt isten-magam

► Vasi Ferenc Zoltan - február 21 2015 07:55:57

0 hozzászólás ·

2006 05. 21. ŐSZ

Kedves Barátom,

Magát megáldotta és megverte (átkozta?) az Isten tehetséggel. S mint valami eleve elrendelt isten-áldást vagy istenverést Maga engedelmesen hordozza ezt a tehetséget, mindig fölmutatja önként, ösztönösen, de mindenkor kínlódvá beszűkülve a tehetetlenség magára ácsolt kalodájába. Már-már mondanám: lehetetlen, hogy csak szélütötten szép szerelmi küszködés levegőtlen burkában él, ahonnan tájtékosan gyönyörű és félkegyelmű sorokat, képeket sikolt vagy susog ki. Írnám, hogy lehetetlen, hogy kínjában olyan kifacsart, értelmetlen és értelmezhetetlen szónymorodásokat „gyárt” szabadulásul, mint pl. már a címben is (Ki? Mit? – Tud, S Amit! – Azt honnan?) vagy „a föld pórusaiba magam beiddva”, „gravitált öröm”... Pedig igyekszem megmagyarázni magamnak ezeket a lehetetlenségeket, mert gyönyörű képek szakadnak, hasadnak ki Magából, kétségbeesetten szép rémületek, görcsösen markolt varázsos semmik. Szóval, Maga Költő, de nem tudom, bírja-e, tudja-e, hogy Költő legyen? Úgy, hogy ne csak a Maga, számomra értelmezhetetlen, előttem ismeretlen fájásait érezzem rám horzsolódní, úgy, hogy fölvérez? Nem tudom, hogy ki tudja-e látni Magából nem csak Maga-magára, de rám is, másra is, így-úgy testvéreire, társaira a tékozló emberségben? Keresem, keresném a mély, a mélyebb jelentést, valami rémlík, sejlik, de elbizonytalanodom: vajon ez a formátlan, tartalmában megfogalmazhatatlan sejlés és rémlés lenne a pontos jelentés? Hogy csak szűkülés van? Hogy a gyönyör, a szerelmi gyönyör szűkülése az egyetlen valóságosan létező lényeg? Így okoskodom én is, mert csak okoskodni tudok.

Nem lineáris, hagyományos „teremtésmódot” kérnék-várnék Magától, nem szájba rágott történetet, nem a szerelemragály gyógyíthatatlanságának paralízis- vagy lepradiagnózisát. Hanem letisztulást. Az üszkösségek és szirmok, a szedáltan megszélidített tébolyok és szél-csapdosta kusza látomások letisztultságát.

Nem az ihlete érdekel – hanem az ihletének a szüleménye.

Nem a véres-hányásos vajúdása érdekel, hanem a tiszta vers, ami megvilágítja bennem a mocskokat, akár elhazudom, akár bevallom.

No mindegy. Ennél megnyugtatóbbat most nem írok Magának.

Közlésre magamnál tartom a Szerelmi bimbók fája, a Kehelycserje-korona, az Angyalnehezék, az Adonis virága című munkáit.

A többi visszaküldöm. Pedig – például az Őzek, szarvasok-ban – vannak szép sorok, és szép a Fel-támadunk-ban (nota bene: nem tudom mi a HTK) a „Fejemben tiszta gondolatok / fehér lepedője újra véres”.

Vigyázzon Magára. Üdvözlöm

Ördögh Szilveszter

Budapesten, 2006. május 21-én

2006. 05. 23. ÖRDÖGH SZILVESZTER dedikációja

Magyar Kultúra Háza, Budavár, 1. em. 14. szoba előtt a folyosón

ÖRDÖGH SZILVESZTER

Koponyák hegye

Vasi Ferenc Zoltánnak

köszönettel azért, amit már írt,

és súlyos várakozással azért, amit

írnia kell, barátsággal

Ördögh Szilveszter

2006. május 23-án

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ

BUDAPEST 1976

Lelkes István rajzaival

144 oldal (antikvárkönyv 500 ft, eredeti ár 20 ft)

2006. 07. 10. ŐSZ

Kedves Barátom,

nagyon vártam, s hogy végre megérkezett, őszinte érdeklődéssel olvastam el a dokumentumokat. Kétszer is – hogy miként tudhatnám valahogy az eredetiség sérelme nélkül, az olvasó számára mégis összefoglaló egységben megszerkeszteni, megrendítő – de legalább is elgondolkodtató – sors-történetet adni. Aztán föladtam a próbálkozást.

Először is a Maga bevezetőjével volt bajom. „Római katolikus” a család, ezzel kezdi, noha ennek mintha nem lenne jelentősége, bár hivatkozik nagyanyja gyónási kilencedére, s hogy ezen bűnbánat miatt lett volna az Isten jótevékenye („jóltevése” – írja Maga?), hogy visszakapta a férjét „a Háború angyalától”(?) Utána rögvest jelzi, hogy a tíz év körüli testvérek 1946-ban (hálából Istennek és a kilencedet tartó anyjuknak?) ezüst keresztet ajándékoznak édesanyjuknak (miből vették?). Tehát – úgy tűnik – ennyi a „római katolikus” fonal. arról betűt se jegyez fel, hogy nagyapja hogyan és mért lett csendőr, hol szolgált, s mi okból-célból „hurcolták” magukkal a németek, hogy majd amerikai fogságba kerüljön. (És muszáj tudnia: a jelzett korban a magyar történelemben, főhajtás és tisztelet a kivételeknek. miként megértés illeti azokat, akik valamely egzisztenciális fölemelkedés reményében / „hol lehet altszít/ azt kutatja”/ jelentkeztek a testületbe /„cicáznak a csendőrtollak...”/.) Tehát mivel erről semmit sem ír a bevezetőjében, nagyapja – ami egyébként személyesen igaz lehet – „a Háború angyala” kétszeres áldozatának tűnik föl (elhurcolják a németek, majd amerikai fogság – hazatérve pedig rendőri fogvatartás és felügyelet, nyilván bizalmatlanságból). Külön dráma a „szabotázs-ügy”, kivált, hogy bevezetőjében közvetlen összefüggésbe hozza a kegyetlen megveretését azzal a „látomásával”, mely szerint felesége (a Maga nagyanyja) ikreket szült volna „egy idegentől”, nyilván 45-46-os elhurcolásos-fogságos távollétében. (Vigyázat: ez az elmeháborodott gyanúsítás árulkodó jellemvonás – miként szinte hihetetlen, hogy „naplói” voltak, amit „elkoboztak” és elégettek; kérdezem én: miért égették el a rendőrök, s azt is: miért vezetett naplót a csendőr főtörzsőrmester nagyapa?)

Nem részletezem, bár kellene: Édesanyja Felvidékről idemenekülését a nagynénjével, Édesapja jutadombi éles harcba kerülését – gondolom, erről ma már pontosan lehet tudni, hogy mi is történt ott és akkor.

A „dokumentumok” mindezekről csupán jeleznek valamit, tartamilag hézagosan. Vagyis Magának kellett volna – akár az érintett elfogultságával – kibogozni ezeket az összecsomósodott szálakat a lehető tényyszerűséggel, személyes és történelmi önvédelemből is. De letudja ezt a feladatot a legvégül említett Bánk bán-áriával, és azzal a nyelvtanilag zavaros fogalmazással, hogy vallja „a nemzet-eszmény gondolkozásmódját”. (Mondja: hogyan, miként lehet gondolkozásmódja egy eszménynek?)

Az is nyilvánvaló, hogy közlés szempontjából a fénymásolatos dokumentumoknak csak a lényegi részletei fontosak, vagyis (külalakot, formát imitálva) ki kellett volna gépelni, közbenső magyarázatokkal, a sorsalakító, sorsot meghatározó passzusokat. (Töprengtem, hogy nekilátok, de a Maga bevezetőre egyszerűsített és foghíjas – néha transzcendens és érzelmi-bombasztikus – „a maguk hideg tényeivel vallanak a ráció és ököljog sötét birodalmairól”??? – megjegyzéseit nem bővíthettem hideg tényyszerűséggel, mert ez kizárólagosan a Maga dolga, sőt: örökös kötelessége.)

Tehát meg kell „csinálni” ezt az anyagot. A dokumentumok szenvtelen mementók – valódi meghurcoltatásokat, fájdalokat, sorcsapásokat rögzítenek (miként például beszédesek az ügyvéd levelei), de nem eredeti teljességükben, hanem a lényegét kiemelő idézésükkel. És igen: muszáj az így „megszerkesztett” dokumentumok elé-közé magyarázó mondatokat írnia, amelyek – mintegy kontúrként, tükröként – szembesítenek a konkrét körülményekkel, s nem csupán „a ráció és ököljog sötétbirodalmairól” való semmitmondó kijelentéssel.

Egy ilyen anyagot várok-várnék vissza. Remélem, viszonylag érthetően sikerült jeleznem a tenni-valókat. (Egyébként például: javallanám „megszerkeszteni” Édesanyja és Édesapja menyasszonyi-vőlegényi levelét is, tisztesség is megköveteli, hogy hitelesség megőrzése mellett csökkentsük a helyesírási hibákat...)

Különben ez a Maga „gyónási kilencede”, csinálja végig, ember-módra, ne Istennek, ne is a „Háború angyalának”, hanem mindannyiunknak, hétköznapi embereknek.

(Verse – kiszedve – van nálunk, talán idén meg is jelenik még, tehát ne szorongjon.)

Barátsággal üdvözlöm

Ördögh Szilveszter

Budapesten, 2006. július 10-én

2007/2. szám 98. oldal

Szerelmi bimbók fája

Ajkaidról pattannak
a lélek rügyei
szirmokat csókolsz a fára
ha lehunyod szemed
magadat bontod virágba
- legbentről zendül a hárfa -
szárnyra kapsz s mint kakukk
eliramlok utánad

rólunk szólhatna már a fáma:
Tavasza vagy! Asóka Virága...
Csodállak.

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - február 12 2015 10:08:19

[1 hozzászólás](#) ·

Hozzászólások

KiberFeri - február 12 2015 16:32:17

Jó, ha mondom!

KiberFeri 😊

Adonis virága

Manöken-szépem! -
lehet, nem áll jól kezemre az írás,
idevetni szükséges mégis e sorokat,
mese nincs - muszáj!
lobogó lendülettel elébed szaladva a Tavasz
Kapunja -
feléd hintem mélyen őrzött, hallgatag kertem
összes nyilodzó nevetését;
Rena, jaj, érkezz; - gondolj rám,
nyisd pupillád bimbaja-erdejét,
legyél Valóm: Nap-aranybánya!
Árva-őrült rabságomban kék madár,
ki bal tenyerem köleséből eszeget,
jobb tenyerem pedig balzsamozza
földi-csoda gyönyörű lelked jótékony érinthetősége:
Ó, jajh, hány millió percet pocskoltam el
Tőled-messzeségben!
Tízezer álomban tévelyegtem...
Ébressz fel, találj ki engem,
Újjászületés-tűz,
Renáta, édes!
- boldogságos 21 éves.

► Vasi Ferenc Zoltan - február 14 2015 05:21:49

1 hozzászólás · ·

Hozzászólások

KiberFeri - február 14 2015 09:58:33

Érdekes eszmefuttatás...

Jó lett! KiberFeri 😊

ANGYALNEHEZÉK

Ahogy nézem a kisház kéményét, megjelenik egy Arc. Jaj, Fiú, ez az ítélet napja; - rálát gazos kertedre, mulatós borodra, kopár búneidre, amit magad ellen művelsz. Hagyd most az emberiséget, e koholt, ám elkelt régiséget. Ocsmány halál vár Rád, felakaszt a kényszer, birokra lelsz, de másokat sem menekíthetsz. Álmodban repülni tanulsz, és terhed a Nap, hát nem megy. Virágot ültetnél a megjelent hatalmas Orcába, közben hangyabolyba veted a cigarettacsikket. Hallod, hogy síkítanak, emlékszel a mesére? Nem segít se állat, se Isten; - se Budapest. Valahova a

Belvárosra ejtetted füstbombád, s most menekül a Nép. Te nem. Ülsz. Sokáig. Bealkonyul. Nincs Fény. Elfogy a Bor. Kísért az Arc, amit többé nem láthatsz. Tudtok egymásról mégis. S nem Ő esik mondás alá.

Nyitott a ház ajtaja. Na, rajta! Talán befogad. Szaladj. Esetleg nem zár ki.

Úr, kigyelmed?

Akkor őriztünk együtt csordát? Ez az Emberiség. Farkasfog-erdő közepében: temető. Na, Jajfiú, tudsz-e titkokat? Tartani. Tudsz? He! Ilyen bátor vagy? --- Ha azt mondom, hasalj! - engedelmeskedsz?

Áss kutat. Megvan? Dolgozz derekasan. Ha patkányok kószolgatnak, akkor se szólj senkinek. Ez egy kórságos kór. Mohó! A teleholdat is letapodják. A halottak száját betömik. Egyszerűen nem bírják az énekeket. Ez nem is ének. IMA? (Hallgasd): A Sötétség Fejedelme meglátogatja az Első Éjszakán. Vért szivárog a küszöb. Visszafordulnak a mérgek. Hányi tudj. (Ilyen egy IMA?) Köveket hajíts a téglákra. (hú házad nem lesz belőle). Mocsok képzeleterő felébreszti a Kancanyihogást, amint Rád gyűjtják az istállót. Lovászeány, Szépséges Félelem, rád törik a kaput, a borospoháron kiüt a könnyös. Vágyódtál az Ismeretlen felé, s mit kapsz: Aranyból könyörbúza.

Fald! A hold: kifli. Nem újdonság. Vaj és szalámi. Most még uzsonna.

Úgy lökik be a cellaajtón a szólást, és Te lenyeled a börtönkulcsot. Emésztetlenül forog benned...

A Sötétség terjed. Nem véd meg villámfény. Világosság kell: Gyertyaláng a Lélekben.

Világuradalmi remeklés a száj! - ahogy hallgat. Jajfiú, hát ezt akartad? Terítsen be a hamu, pataezüst a szélrendben, fakasszon új Áldást!

Sokszor megbotoltál. Ez már Múlt. Kísért, kísér, az utcasarkon elfordul, ott hagy cipőtalpad lábnyomában.

Mocsár tenyészik, húz magához a Gravitáció, mert lenyelted sérelmeidet. (Emészd az anyatejet, te, félénk, mosolygó, Egyetlenegy!) - és kacsalábon forog a Ház.

Ezt a Kertet körüle elműveljük, derékba hajlanak a Gyógyfák, és csillagok legelik a lombot---

Becsleány, hallod, hogy sírnak a foltok szakadt ruhádon, ahogy elsőként meggyaláztak Világálmodban. És kitaposnám a bocsánatot a Szégyentelenből, akinek a bűnét most nekem kell elszenvednem. Bor, sör, pálinka? A hajba pántlika, - ott lebeg a szélben, kivirágzott a télen. S van-e derű, mi átcsapna konok nevetésbe? Szülsz nekem egy fattyút? Hozol egy lányt mostohának? De ki vagyok Én? (Talán lámpafény, épp kialvás előtt?)

Fölöttem a Hiarerchia, - cigin és sörön Túl a tudat, mi Veled is tudat felettébb magas dolgokat ---

Tegnapba temetettek, viseljétek gondomat, figyel a Hiarerchia, súgja az Imákon át a Titkokat. Egyszer megtudtam, ki simogat homlokon a széllal - és elsírtam magam. (Siratlak, Gyöngykagyló, álmomban múlandó, de létével Valló, - homokszem csikorgó a húsfogak között.)

Jajfiúk, Becsleányzók, vagytok maga a megmaradás, ahogy belékomponáltattatok családba, virágba, Hazába. Vagytok! - hajnali látletet, mit papok vehetnek a dúlt Időkből, mikoron a kenyér tört, cérna szakadt, vigasztalan lett az Alkony ---

Láss magadnak! Támadj föl keresztgyönyörre, nappali igazmondásra!

Jajfiúk, Becsleányzók, mi lesz a cím, ha a címzett talán mindvégig Ismeretlen? (A tenger is kimerhetetlen a kiskanállal.)

Angyal, segíts!

Pont? Felkiáltójel? Vége?

Nagyforgalom volt a vízen,
holtak jártak a felszínen.
Bokáig fagyban, - csólnakok.
A szájban tengeríz sóhajok.

Imádat szenteli a Napot.
Itt, e szív Sátántól elrabolt,
s úgy váltja mennybe Júdás-ezüst
az üdvöt, mint kondér körül

leprások sötét serege
csengettyűz örömej-egen ---

Krisztus feledkezett bele
vak siralmuk nézésébe ---

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - február 13 2015 05:22:47

1 hozzászólás · ·

Hozzászólások

KiberFeri - február 13 2015 19:03:20

Érdekes... JÓ!

KíberFeri 😊

2007. 05. 22. ÖSZ

Kedves Barátom,

sokára válaszolok, sok összevisszaság, gond korlátozott, megértését kérem.

A dolgait elolvastam, többször is, hogy jól és pontosan értsem, s azért is, hogy ne csupán benyomás alapján fogalmazzam meg a véleményemet. De végül odajutottam, ahova eddig: újat, újabbat, árnyaltabbat képtelen vagyok írni. Töredékek-törmelékek ezek, de mint a valóságban: mindenféle jellegtelen, szinte értéktelen törekanyag között csillanásos gyönyörűség-szilánkok. Mondhatni: világlátás, -szemlélet, -felfogás is lehet a Magáé és akként igaz, mert minden csak töredék és törmelék, összekeveredve, az emberi élet, az ember élete is. Rendben, gondolom, valóban ez és ilyen is az élet, fájó gyönyörűséggel és kiábrándítóan silány gyarlósággal. Aztán az írásokból is egyértelművé válik ennek cáfolata, hogy dehogy világszemléletről, „filozófiáról” van itt szó, csupán Maga tehetetlen, kényszerült-kényszeres nyűszítéséről, elveszettség-érzéséről, kivert kutyakénti bokrok alá húzódásáról. S mivel nem tudja eldönteni cselekvéssel, hogy emberi sorsszerűség-e ez, vagy „csak” saját vétke-hibája, hát költészetté próbálja emelni a dilemmát – érzelmi síkon. Emiatt és ezért a kopogó, száraz, de mindenkor töredékes tárgyszerűség, és emiatt s ezért a megcsukló hangú érzelmesség, barokk-rokokoó visszfényű áhítat (pl.: Lángoló ház). Régóta látom, érzékelem, hogy szinte kisvárosi Miskin hercegeként keresi önmagát, s mivel ez az egzisztenciálisan is nyomorult keresés kudarcok folyamata, kínjában „szavakat” szül vértnek, fölmutatható költői pajzsna: volni, vanság, jöven dellek,

stb. Azt látom, érzékelem, hogy nincs ereje, tán akarata, nekiszánódása a pontos tisztaságra, emiatt segédeszközöket fundál szavak facsarásával, szabadjára űzött látomás-erőltetéssel. Pedig maradhatna egyszerű, és úgy költészet lenne-lehetne minden. Így meg csak a töredékek közti törmelék a költészet. Mindenesetre itt tartok három írást: Nincstelen kincs (: Az ima) 1-2., Testírás – '84-ből, Ősi rend 1-2. (Megjegyzem: a „nincstelen kincs” túlságosan egyszerű, epigon utalás, Az ima kifejezőbben elidegenítő cím.)

A többi visszaküldöm, még ha jóteknő ötletgyötrődések is, majdnem szép – mert túlszépített – versgörcsök (Harminc harmada), naplóhomályok (Halottak napja múltán) is.

Kérem, csak annyira szorítsa össze csikorgóvá a fogait, amennyire muszáj – vért ne serkentsen kínjában.

Barátsággal Ördögh Szilveszter

Budapesten, 2007. május 22-én

2007. 07. 11. ÖSZ (utolsó levele)

Kedves Barátom,

Klapka szobrával díszített, a róla elnevezett tér egy részletét rajzolatossan mutató komáromi képeslapját megkaptam. Elolvastam, amit ráírt. Nyomatékkal kérem: ne feszélyezzen már-már hozsannás és fohászos szavaival, mondataival. (A XIX. században ez szokás volt – és stílmódor lett belőle, abból meg igaz paródia, lásd Szigligeti Ede.) Írhatnám ezt nyersebben is, de nem akarom bántani Magát, vélem, bántja úgy is annyi minden, és egyre határozottabban gondolom, hogy Maga is önmagát, ami kivált/hat/ja mások Maga iránti megokolt-oktalan bántásait, s ettől újra meg újra görcsbe és teljes tehetetlenségbe dermed – egyszerre mihaszna és elviselhetetlen senkinek s ugyanakkor mégis, minden ellenére gyökerező-rügyező tehetségnek érezve Magát. Vigyázzon: pszichiátriai esetnek szokták az ilyet tárgyilagossan nevezni, nem is rosszindulatúan. (Ezt pedig azért említem, mert nem érdekel a „számmisztizáló” „összececsendítése” – még Vaderna Jóskával is, nyugodjon békében – vele 1990-ben vagy 91-ben találkoztam össze utoljára a Parlamentben, az MDF jóvoltából a sajtóosztályon dolgozott, adott is mindjárt egy díszes névkártyát, utána pedig Baráth Lajos – ő is nyugodjon – mesélte el Vértessomlón a méltatlanul gyér búcsúzású temetését.)

Írtam volt legutóbb: egymásutánra – talán közös címen – szerkesztve jönni fog a Nincstelen kincs (: Az ima) / rettenetesen rossz, erőltetetten keresett a cím, akkor is, ha ösztönösen jött/, a „Testírás – '84-ből” és az „Ősi rend” – /csinálmányos „Visszanéztem félutambúl” fölütés nélkül/. De tudnia muszáj: ezek is csak töredékek, törmelékek – nem MŰVEK.

Közlési dátumot – a rengeteg kézirat miatt – egyelőre felelősen nem említhetek.

És emberelje meg Magát. (A könyv a Maga ügye és dolga. Saját gondjaim miatt egyelőre nem ígérhetek segítséget.) Bosszankodásomban is barátsággal gondolok Magára

Budapesten, 2007. július 11.

Ördögh Szilveszter

Vasi Ferenc Zoltán:

A Koponyák hegyének szerzője dedikált

- "súlyos várakozással amit még írnia kell"

Helyhez kötött lett Ő is,
ki barátnak titulált,
a Koponyák hegyének
érzékeny szerzője,
bolyong vagy ítél valahol odaát,
Isten trónusánál.
Énmagam maradtam, sűrű adóssággal,
erőt gyűjtve arra,
nekiveselkedjek élete műveinek,
de a bü, a baj torlódik időmben!

Egy késő-esti falu-falu közti túrán
- a csonka Hold alatt -
beszélgettem vele képzeletben,
hogy: 'A világot mindig elveszejtik,
de kell kezdeni valamit,
megváltani szükséges újra és újra,
szüntelen küzdelemmel és kinnal -
hogy legyen mindig jobbítható, ami rossz.'

Itt tartottunk a "diskurzusban",
midőn vizes kátyúba léptem,
s estemből kelve a lakáskulcsot
kiejtve kezemből, sokáig kerestem.
(Épp az elhagyott sírkert mellett.)

Reflexeimben is fájtam Pesten is előtte,
az Izabella utca és a Szondi sarkán,
ülve a trolibuszon, akkorát feszültem
az ülés-padló között, lábbal,
noha nem tudtam még -
s talán - a Rádió bementa -,
az lehetett halála napja.

Aztán kitelepítettként,
szakadtak belőlem a könnyek, -
előttem a temetési meghívó...
'Talán meghalt egészen?!' -
kérdették rézsútosan;
falun közelebb az Isten,
jobban értenek a kegyelethez.

Kedves barát, Ördögh Szilveszter,
köszönöm a sok okító-elemző levelet,
a számos megjelenéseket,
a beszélgetést ott, a szerkesztőségi szobában,
köszönöm a színdarabot '83-ban,
a Radnóti Színpadon, bár -
nem nézhettem a második felvonást,
mert a beépült szülői szigor
hazarendelt Pestről, időre;
köszönöm a meggyötretést,
amikor agyam kereke csikorgott,
mert az Ön soraiból a mesterség szólt
a késői költősuhanchoz:
"egyszerűt egyszerűen",
az EMBERhez s az ISTENhez írjon,

s ne a maga félbonyodalma,
félbolydalutait irkássza meg!
Isten a fényben, szöveg a papíron!
Én: intuitív virrasztásban -
most: 2010. március 13-án, Tatán, -
számúzve, sötétzárka-albérleti szobában.

► Vasi Ferenc Zoltan - március 01 2015 08:27:14

0 hozzászólás · ·

ÖRDÖGH SZILVESZTER SÍREMLÉKE

Talán az elme réme voltam neki:
redukált levelek, zavaros versek! -
mégis türelemmel viselte hosszan -
nem tudtam, hogy betegeskedik,
csak nagy sokára említette meg -
s hogy bosszúsága ellenére szeretettel
gondol reám. Nem mentem el
a temetésére, nem tudva Farkasrét
hollétét. Oláh Jánost fárasztottam
inkább a 4-es vagy 6-os villamos
egyikén. Mindkettőt bánom,
A bűn az bűn marad. Most is talán kegyeletsértés.
Engesztelésül verset írok,
de a vers nem engesztelés.
Akkor hát! -: Atyai barát, köszönöm szívből
a sok Tekintet-beli megjelenést.
Áldás! Dicsőség! Jesszus-Isten! Ámen.

► Vasi Ferenc Zoltan - február 28 2015 10:11:10

0 hozzászólás · ·

2008. 02. 04. Farkas László - Tekintet

Kedves Barátunk!

Most, hogy eldőlt, újraindulhat a Tekintet, jelezhetjük: Ördögh Szilveszter szerkesztői szándékait tisztelve, az elfogadott, megszerkesztett kéziratokat folyamatosan közöljük. Márciusban az első, még általa megkomponált (bővített) szám jelenik meg, júniusban a második, a többi írással.

Kérjük hát türelmét, s ha esetleg máshová adta írását, szóljon nekünk.

Szívesen olvassuk, kérjük újabb műveit is. Tisztelettel: Farkas László szerkesztő

2008/1. szám 171. oldal (jegyzetek)

HELYBENJÁRÁSOK:

1. NINCSTELEN IMA

Anyám ma, 2001. augusztus 27-én lenne 61 éves. 4 és fél éve csak fényképről nézhetném arcát-alakját naponként. Nem teszem. Nagyon hiányzik bár. A mindennapok koplalásai valósabbak.

Feleségem és nővérem 1961-ben születtek. Kimondatlanul, de egyetértenek. Sötétbe számúztak. Ott alszom fiammal, apám-anyám szobájában, és felsír éjszakánként, ha virrasztva gondolkodom Isten mikénttevéséről, vagy veszélyeseket álmodom. Ilyenkor átsereglik a másik szobából Erika – külön élünk vagyban, szellemben, csak papíron nem! -, s néha lánya is, Zsófia; hiába ringatom csecsemőnket, vigasztalhatatlan. Imádkozom, szálljon át a falakon a nehézség, ne gyötörje, vegye magára valaki a nyugtalanságot, írja le, címezze, bírja el, mutassa fel. A diagnózis általában: nő a foga, – három pici már kibújt, anyamellbe rághatna, de nincs tej – már mióta. A város felett összegyűlt bűneim, közpréda, álmokba suttogja át a csönd szája. Nyitott könyvek a padlón, melljük heveredek – fekhelyemre! Keményedik a szív, bennem fölfakadnak zaklatott rendű mondatok, mozdulatlan kézzel hallgatók. Hol keressek lelkemnek hazát? Itt széthordhatnak akár mindent, érték és érdem szerint, darabokra hull gyerekkorom. Elvadult a kert. Aggastyánok a gyümölcsfák. Torkom a legolcsóbb szivarkát lélegzi. Kegyetlen emberi játszmák. Engem is átpasszoltak majdnem a túlvilágba. Az árvaság mindig fellök valami addig ismeretlent az emléktárnakból. Tudok-e szavakkal szépet, okosat, hasznosat mondani fiamnak? Várakozom, értelmezek. Hogy meséljem el törvénytelenégeinket házasságunk háborús-befektetett első évéről. Így lesz a folytatás? Érdemes? a döntést rám hárítják. Amikor már távolságtartó az érzelem, az értelem önmagát csikorgatja. Hol zörög bennem a szeretet rugója? Mert valaki nagyon rázza életem óradobozát.

Anyám évek óta fekszik. Kis idő múlva apám is melléheveredett. A temető az utca végén. Alig látogatom, szemgödreim nem látják a sírhalmot, pedig nézik, – virágok nélkül tévedek csak néha hozzájuk. Titkos szű zabál a világban. Örömtelenség, pénztelenség, vágyszikkadás. Kikapcsolják hamarosan a telefont, a vizet, a gázt. Erika nem fizet.

A reménytelenség arcával járom az elhagyott utcákat. Ismeretlen közelít a tél. Iszonyúbb lesz minden eddigiénél. Napcsíra minden kapott szerkesztőségi levél. Eszméletlenül mögém sorakozik a múlt. Járnék én becsületben. Kudarc! Járnék – elfeledkezve a gondokról. Józanul a felelősségben. Ne boríts el, Lavina. Legnyomorultabb zug: Én. Utolsó szavam is: Isten.

2. PIHENJ MEG FUTÁSOD UTÁN

(automatikus írás '84-ből)

Tárgyi környezet. Aztán az emberek. Aztán a megismerés. Hogy kihez kell ragaszkodni, ki engedi, s mivégre! Beletúrni a világba. A világ szín és hangulat. Én sem vagyok más, csupán lemásolt valami. Szavak, színek.

Lehet, hogy kék vagyok. Vagy lehetek.

Futok. Lábam körül kutyák csaholnak. Látom, milyen fehér a foguk.

És én csak nevetek.

Látom az embert, aki kétségbeesetten fut, keresve fákat, bokrokat. Embereket.

Menedéket!

Látom, zöldell a természet.

Úgy látszik, tavasz van.

Tele kéne írni ezt a lapot. De kikéri ezt?

Mit vártok? Mert ti – Ti vagytok?

Futok, csak futok... Melegem van. Letépem a pulóverem.

Kék.

Alatta fehér. S alatta?

Horgas inam szakad. Problémák vagytok. Társalgok, fecsegek. Csak hogy teljék...

Talán tényleg a tárgyi környezet az első. Elfecsérelt pénzösszegek felesleges tárgyakra.

Értékmérő, miben élünk. Testruha. De mikrofon nélkül, öntudat-lant.

Megtörténhet, hogy visszhang-készülékek vagyunk. És a visszhang bánthat.

Nem akarok bántani. Szüntelenül azt teszem. Kibírhatatlanul sántítok.

Abbahagyom.

Felállok az asztaltól, s a helybenjáráshoz nekiszánom a bátorságot.

3. ŐSI REND

Immár 35 esztendő kitelt. Középkorú lettem. Elmentek – egymás után. A ház rejtett zugai előadták kincseiket. Így leltem apai nagyapám 1966-os naplójára. „Vezetve: Isten szent nevében”. Dics vagy bélyeg – csendőr volt, USA-hadifogság, majd szőnyeggyári munkás. Nyugdíjasan is művelte a földet. Tokajt Tatára cserélte tájházának. Lélekmívesem. Holtában 33 éves.

Dívik-e még feljegyezni a napokat e kizökkent perctudat-korban? A miséket, a gyónást, a csendes esti olvasgatást, az időjárást – s a piacozást, a gyümölcsök kilo-garmadáját...?

Zárkózott, vasalt emberek kisvilága, megtestesült énem Fény-e? Első szombaton születtem márciusban. „Kint permeteztem a sárgabarackfákat... Elvégzés után a szelep eldugult, azzal dolgoztam sokáig. Majd a barackfák felfedezett szárazágakat szedtem le, és ijesztő rongyokat függesztettem ki... Icának ½ 11-kor a kórházban fia született. 4. unokám. Isten tartsa meg őket. Idő: reggel borús, ködös, később napos, de erős szél fújt.”

Dodonában sorsot olvastak a lombzúgásból. Magam –kezdetben gödrökben: „elosztották a bánatot,/ ott se voltam, mégis jutott.”

Túl az első évtizedeken – „az anyaméhéből ki – földbe le nevű, istentelenül kegyetlen játékot” tévelygem, nyűvöm. Fiam ragyogó mosolyában fürdöm. S szebb álmokat jövendellek. A harmat viszont nem ér el a kertbe. Gazos.

Nővérem falun él, tudja és bírja az ősi rendet. Nekem is újra kéne tanulnom ásás-vetés-kapálás izomritmusát. Mélyhitből, Föld-szeretetből. Nem hagyni parlagon. Felsőbb Kedv szerint teremni, teremteni.

Népszámláláskor, tíz év múlva, a kérdésre: Mezőgazdasági munkát végzett-e a tavalyi év során? – igent felelni, ennyi és ennyi napot. Mert kell, jólesett, visszahat rám, kiérlel.

Lótetűk, poloskák, tetvek, dudvák, muharok, fagyok! – mégis: muszáj! – szétszóratva, küldetésben; nemzedékről nemzedékre, metszve, majd kizöldellve, asztal mellett, ágyban, asszonyi-férji csókvirágzásban, munkaszükségben, bármi alkotásban: VAGYOK, AKI VAGYOK! – mert lehelletéből lenni lehetek.

2008. 10. 29. 13:56 Farkas László telefonja

November 5-én, 11 órakor találkozunk a Tekintet szerkesztőségében, új helyiségben van, ugyancsak a Magyar Kultúra Házában – publikációim lapszámaiból kértem (darabja 300 Ft)

2009. 07. 06. Farkas László Tekintet

Kedves Vasi Ferenc Zoltán!

Nemet mondani nagyon nehéz, kivált, ha ilyen zaklatott sors áll a versek mögött. De hát hiába halogatom, meg kell mondanom, hogy nem remélem ezeknek a verseknek a megjelenését. Hónapról-hónapra halogatódnak mások, erőteljesebbek, érettebbek.

Ne haragudjon, ha nemet mondok.

Tisztelettel: Farkas László szerkesztő

Budapest, 2009. július 06.

2012 05 13. Tisztelt Farkas László szerkesztő úr!

2012. IV. 28-án e-mailben küldtem nekrológverseket és egy prózát. Azon tiszteletteljes kéréssel fordulok Önhöz és a T. szerkesztőséghez, bírálják el és ha igényelhetem, értesítsenek döntésükről.

Számomra fontos fórum a Tekintet folyóirat, Ördögh Szilveszter tehetséget látott bennem – lehet, tévedett, bár telefonon is kielemezte írásaimat -, fájt elvesztése, ahogy levert Cseh Tamás halála is.

Kemény próbatétel volt mindkettő. Retardáltam le őket, egzisztenciális zavarok közepette.

Szükségletem lenne valamilyen külső értelmezés, támogatás, nagy magány ver és jólesne egy-két megjelenés. Ideróvom újra elérhetéseim. Iacím: Tata II. Ady u. 46. Tel.:06/30/828-39-99.

E-mail: vasifeco@freemail.hu. Leköteleznének válaszukkal, ha közölné kegyeleti véleményét.

Türelemmel, várakozással és hű tisztelettel:

Vasi Ferenc Zoltán

Kelt Tatán, 2012. V. 13.

2014 08 25 11:16 Farkas László e-mail

2014. augusztus 25. 11:16

Tekintet

<tekintet@t-online.hu>

Címzett: vasiferencz@gmail.com

[Válasz](#) | [Válasz mindenkinek](#) | [Továbbítás](#) | [Nyomtatás](#) | [Törlés](#) | [Eredeti megjelenítése](#)

Kedves Vasi Ferenc, sajnos, szűkös lapunkban nem tudunk minden értéket megjelentetni. Szilveszter régi kedveltjeiből is csak néhányat, újakat is, fiatalokat is, mert sokan kopogtatnak. Sajnos, le kell mondanom ezekről a versekről.
Tisztelettel, Farkas László

ÖRDÖGH SZILVESZTER

([Szeged, 1948. október 28.](#) – [Budapest](#),^[1] [2007. november 16.](#)) író, műfordító, szerkesztő.

Életpályája

[Szeged-Alsóvároson](#) született parasztszülők gyermekeként, elemi iskoláit Szegeden végezte, gimnáziumi tanulmányokat a [József Attila Tudományegyetem](#) Ságvári Endre Gyakorló Gimnáziumában folytatott, osztályfőnöke, a kiváló magyar nyelv- és irodalom szakos tanár, Kardos József volt, aki végig követte Ördögh Szilveszter irodalmi munkásságát, melyet igen nagyra értékelt. Őszinte és lázadó típusú diák volt, akárcsak a fiatal József Attila, kicsapták a szegedi gimnáziumból, így a [hódmezővásárhelyi](#) Bethlen Gábor Gimnáziumban tette le az érettségi vizsgát 1968-ban. 1968-73-ban az [ELTE](#) magyar-francia szakán tanult, 1973-ban szerezte meg magyar-francia szakos középiskolai tanári oklevelét.

1974-75-ben a Színház- és Filmművészeti Főiskola ösztöndíjasa, 1975 és 1983 között a [Magvető Könyvkiadónál](#) szerkesztő; 1983-tól az [Új Írásnál](#) rovatvezető. 1988-ban megalapította a [Tekintet](#) c. lapot és annak szerkesztője lett. 1988 májusától 1989 októberéig az [MSZMP](#) Központi Bizottságának tagja volt, 1994-től [Horn Gyula](#) kulturális tanácsadója. 1996-tól 2000-ig, majd 2002-től ismét a [Duna Televíziót](#) felügyelő Hungária Televízió Közalapítvány kuratóriumának elnökségi tagja tisztét töltötte be.

Munkássága

1966 óta jelentek meg elbeszélései, regényei. Korai művei a tényirodalomhoz sorolhatók, korának paraszti életéről, a parasztszülők és értelmiségi fiaik konfliktusáról számol be, még közelebbről sokkal inkább arról az eltérő életformáról, amely a városi úri gyermekeknek jut, szemben a szegény családok gyermekeivel. A *Koponyák hegye* (1976) c. regénye a biblikus szenvedéstörténetet aktualizálja. Egy történetileg konkrét és egy mitikus sík keveréke a *Bizony nem haltok meg* (1979) c. regénye. Novelláiból, regényeiből [tv](#)- és [rádiójátékok](#) készültek.

Kortárs [vietnami](#) alkotók műveit fordította magyarra [francia nyelvről](#).

Kötetei (válogatás)

- [1973](#) – *A csikó* Budapest, Magvető. 223 p.
- [1976](#) – *Koponyák hegye* [ISBN 9632703219](#); [ISBN 9632706722](#); [ISBN 963140241X](#)
- [1978](#) – *Kapuk Thébában*: dráma. Budapest, Magvető. 128 p. [ISBN 9632708555](#)
- [1979](#) – *Bizony nem haltok meg*. [Regény]. Budapest, Magvető. 289 p. [ISBN 9632710584](#)
- [1980](#) - *Találkozás a börtönőrrel* : Mai magyar pódiumjátékok. [A novellát színpadra alkalmazta Vértess Elemér - Csapó György - Pintér Lajos]. Budapest : NPI. 48 p. [ISBN 9635625723](#)
- [1982](#) – *Változatok megváltásra*. Budapest : Magvető. 169 p. [ISBN 9632718305](#)
- [1985](#) – *Lázár békéje*. [Regény]. Budapest, Magvető. 272 p. [ISBN 9631405060](#)
- [1986](#) – *Titkos értelmű rózsa* [ISBN 9631408515](#)
- [1987](#) - *Lázár békéje* : Technikai forgatókönyv / író Ördögh Szilveszter ; rend. [Szegvári Menyhért](#) ; dramaturg Mészáros Katalin ; vez. operatőr Vecsernyés János ; [közread. az] MTV Tévéfilm és Tévjáték Főoszt. [Budapest] : [MTV](#). 103 fol. [ISBN 963-7059-02-4](#)
- [1991](#) – *Dobol a hó*: elbeszélések. Budapest, Pátria Nyomda. 206 p. [ISBN 963753900X](#)
- [1993](#) - *A könyv is olvas engem* Győr, Pátria Nyomda. 212 p. [ISBN 9638539298](#)
- [1994](#) – *Koponyaüreg*. [Budapest], Kossuth. 156 p. [Novellafüzér]. [ISBN 9630937069](#)
- [2000](#) - *Eretnek írások*. Budapest, Kossuth. 283 p. [ISBN 9630942100](#) [*Koponyahegy* és *Koponyaüreg* c. kisregények.]
- [2008](#) - *Ének, énekek*. [Regény.] [Budapest], Kossuth. 240 p. [ISBN 978-963-09-5889-9](#)

Műfordításaiból

- Cao, Nam: *Chi Phéo* : [kisregény] / [ford. Ördögh Szilveszter]. Budapest : Magvető, 1979. 98 p. [ISBN 9632710355](#)
- Ngo Tat To: *Amint a lámpa ellobban* / [ford. Ördögh Szilveszter] Budapest : Magvető, 1984. 190 p. [ISBN 9631401383](#)

Ördögh Szilveszter sírja [Budapesten](#). [Farkasréti temető](#): 25.

Kötet szerkesztéseiből

- [Tar Sándor](#): Ennyi volt. Novellák. (Szerk., vál. Ördögh Szilveszter). Budapest : Cégér, 1993. 144 p. [ISBN 963810709X](#)
- Angyal Ádám: Európai jelentés-árnyalatok / [a kötetet Ördögh Szilveszter szerkesztette]. Budapest : 21. Század Társaság : Ventus Libro, 2003. 205 p. [ISBN 9638633360](#)

Díjak, elismerések

- [József Attila-díj](#) (1974)
- KISZ-díj (1978)
- A Szocialista Kultúráért (1979)
- [Móricz Zsigmond-ösztöndíj](#) (1982)
- A Fővárosi Tanács Művészeti díja (1988)
- A Nagy Lajos Irodalmi és Művészeti Alapítvány ösztöndíja (1991)
- MSZOSZ-díj (1995)
- [Hazám-díj](#) (posztumusz) (2007)

TARTALOM

Kiss Anna	2
Életpályája	3
1992. 01. 02. Kiss Anna-levél	3
1992. 07. 02. Kiss Anna-levél	3
1992. 10. 04. Kiss Anna-levél	3
Vasi Ferenc Zoltán: A verseim és Ördögh Szilveszter levelei elé	4
1999. 05. 04. ÖSZ	5
1999. 07. 30. ÖSZ	5
1999. 10. 12. ÖSZ	6
1999. 10. 27. ÖSZ	6
2000. 01. 02. ÖSZ elveszett	7
2000/1. szám 53.-54. old. Pásztor	7
Gótikus férfifej	8
Tört hitű Kovács (Holló) András	8
Álomhold-világ	9
2000. 08. 15. ÖSZ	10
2001/1. szám 58.-60. old. A demokrácia szentségtelenít	10
Pityóka	11
Kis felelősségszünet	12
Napkorong-hozzászólások	12
2001. 03. 14. ÖSZ	13
2001. 05. 01. ÖSZ	13
2002/1. szám 100.-101. old. Boldogság-töredék, 1988.	14
Impresszió	14
Tavaszhaiukuk	14

2002/6. szám Énkörömben + Napkorong-hozzászólás	15
Könnyedén	15
2002. 11. 30. ÖSZ	16
2003/3. szám ERIKÁNAK	17
Ő a ház kincse. Nagy üdv!	18
2003. 06. 25. ÖSZ	18
2003/5. szám 117-119. old. A történet vége Szántó András dedikálja írását	19
2004. 06. 21. ÖSZ	20
2005. 01. 06. ÖSZ	21
2005/1. szám 70. old. Ásatási mozaikok	22
2005. 06. 17. ÖSZ	23
2005/4. szám 36. old. Holtak emlékműve, Nizza Napkorong-hsz.	24
Ég-legistenebb	24
Csendespihenőben	25
2005. 10. 03. ÖSZ	26
2005. 11. 26. ÖSZ	26
2006/2. szám 45. old. Vakfolt	28
Félálom-mise	29
Túlvilági kristálypalota	29
2006. 05. 21. ÖSZ	30
2006. 05. 23 ÖSZ dedikálja a Koponyák hegye regényét	31
2006. 07. 10. ÖSZ	31
2007/2. szám 98. old. Szerelmi bimbók fája	33
Adonis virága	34
Angyalnehezék	34
Kehelycserje-korona	36
2007. 05. 22. ÖSZ	36
2007. 07. 11. ÖSZ utolsó levele	37
Vasi Ferenc Zoltán: A Koponyák hegyé-nek szerzője dedikált	38
Vasi Ferenc Zoltán: Ördögh Szilveszter síremléke	39

2008. 02. 04. Farkas László levele	39
2008/1. szám 171-174. oldal (jegyzetek)	40
HELYBENJÁRÁSOK:	
1. Nincstelen ima	40
2. Pihenj meg futásod után	40
3. Ősi rend	41
2008. 10. 29. 13:56 Farkas László telefonja	42
2009. 07. 06. Farkas László levele	42
2012. 05. 13. Vfz levele Farkas Lászlónak	42
2014. 08. 25. 11:16 Farkas László e-mailje	43
ÖRDÖGH SZILVESZTER Életpályája	43
Munkássága	44
Kötetei	44
Műfordításai	44
Kötet szerkesztéseiből	45
Díjai, elismerések	45
TARTALOM	46-48